

Juuso Koivumäki

KÄSIKIRJOITETTUA KESKUSTELEVAA HAASTATTELUA

Miten juontaja ohjailee henkilöhaastattelua podcastissa?

KÄSIKIRJOITETTUA KESKUSTELEVAA HAASTATTELUA

Miten juontaja ohjailee henkilöhaastattelua podcastissa?

Juuso Koivumäki
Opinnäytetyö
Kevät 2020
Viestinnän tutkinto-ohjelma
Oulun ammattikorkeakoulu

TIIVISTELMÄ

Oulun ammattikorkeakoulu
Viestinnän tutkinto-ohjelma, journalismin suuntautumisvaihtoehto

Tekijä: Juuso Koivumäki

Opinnäytetyön nimi: Käsikirjoitettua keskustelemaa haastattelua – miten juontaja ohjailee henkilöhaastattelua podcastissa?

Työn ohjaaja: Teemu Palokangas

Työn valmistumislukukausi ja -vuosi: kevät 2020

Sivumäärä: 28 + 56 liitesivua

Tässä tutkielmassa selvitän, minkälaisia keinoja henkilöhaastattelijalla on ohjata haastattelua ja hakea lisää tietoa haastateltavasta podcastissa tapahtuvassa henkilöhaastattelussa.

Aineistona tutkielmassani käytän kahta podcastia, joissa tehdään pelkkiä henkilöhaastatteluita. Ne ovat Yleisradion Miten minusta tuli minä sekä Formula 1:n Beyond the Grid. Vertailen tutkielmassa podcasteja ja niiden juontajien eli haastattelijoiden tapoja ohjata haastattelutilannetta.

Tietoperustassa käsittelen podcast-lähetysten syntyhistoriaa sekä podcast-termin syntymistä ja koko podcastin historiaa ja kehitystä Suomessa. Käyn läpi myös podcastin teknisistä toteuttamista. Lisäksi käsittelen haastattelumetodeja, haastattelukysymysten syntymistä ja haastateltavan ottamista huomioon tavalla, jolla hänet saa tilanteessa mahdollisimman avoimeksi ja rennoksi.

Tutkimusmenetelmänä opinnäytetyössäni käytän laadullista vertailevaa tutkimusta. Vertailen kahden henkilöhaastattelupodcastin juontajan eli haastattelijan haastattelumenetelmiä ja tapoja ohjata haastattelua haluamaansa suuntaan.

Tutkielmani keskeisin havainto oli se, että haastattelija pystyy helposti ohjaamaan haastattelua eteenpäin joko pitäytymällä käsikirjoitetuissa kysymyksissään tai keskustelemalla jostakin mielenkiintoisesta esille nousseesta aiheesta.

Opinnäytetyöhöni kuuluu tutkielman rinnalla produktio-osa. Se on oman urheiluun painottuvan Kentän laidalla -podcastin tekeminen.

Asiasanat: podcast-lähetys, haastattelu, haastattelumenetelmät

ABSTRACT

Oulu University of Applied Sciences
Degree Programme in Communication, Option in Journalism

Author: Juuso Koivumäki

Title of thesis: Scripted interview with conversation – how does the interviewer control an interview in a podcast?

Supervisor: Teemu Palokangas

Term and year when the thesis was submitted: Spring 2020 Number of pages: 28 + 56 pages of appendices

In this thesis I will be studying how can the interviewer control an interview in a podcast. I am also looking for an answer to a question that which methods the interviewer can use in a podcast to get as much information as possible from the interviewee in the interviewing process.

My research material contains two podcasts, which are solely about interviewing persons about their lives and professions. Those podcasts are Miten minusta tuli minä by Finnish Broadcasting Company YLE, and a podcast from Formula 1 which is called Beyond the Grid. I will be studying the ways the interviewers act in the interviews and how they control the interview situation in those podcasts.

The conceptual framework of my thesis consists of the structure of podcasts, their definition and birth.

This written part will be only a portion of my final thesis, since I am creating a podcast of my own as a side production for my thesis. The production is a podcast called Kentän laidalla, in which I interview Finnish athletes. I will implement the things I have studied and learned in this thesis to that podcast of mine.

Keywords: podcasting, interview, interview methods

SISÄLLYS

SISÄLLYS	5
1 JOHDANTO	6
2 PODCAST JA SEN SYNTYHISTORIA	7
2.1 Podcastien suosion nousu.....	7
2.2 Podcastin rakenne ja tekninen toteutus.....	8
3 HAASTATTELUN PERUSASIOITA.....	10
4 AINEISTO JA TUTKIMUSMENETELMÄT	12
5 TULOKSET.....	14
5.1 Kysymysmalli ei ole välttämättä aina sama	15
5.2 Keskustelemalla eteenpäin.....	17
5.3 Kysymys selvittää ja keskustelu täydentää.....	19
6 JOHTOPÄÄTÖKSET	23
7 POHDINTA.....	25
LÄHTEET.....	27
LIITTEET	30

1 JOHDANTO

Opinnäytetyössäni tutkin kahden podcast-lähetyksen henkilöhaastattelumetodeja. Tutkin sitä, miten haastattelija pystyy ohjaamaan haastattelua haluamaansa suuntaan, sekä sitä, millä menetelmillä haastattelija pystyy saamaan lisätietoa irti haastateltavasta. Selvitän näitä asioita vertailemalla kahta eri henkilöhaastatteluihin painottuvaa podcastia. Ne ovat Yleisradion Miten minusta tuli minä ja Formula 1:n Beyond the Grid.

Tietoperustassa käyn läpi podcastien syntyhistoriaa. Kerron, mistä podcastit ovat saaneet alkunsa ja milloin ne ovat yleistyneet Suomessa. Lisäksi kerron podcastien teknisestä toteuttamisesta ja siitä, minkälaisia ominaispiirteitä podcasteilla on. Tutkielmani tietoperustassa käsitellään myös haastatteluita ja hyvän haastattelun rakentamista. Kerron myös haastattelumalleista, joilla henkilöhaastattelua voidaan rakentaa.

Tutkielmassa vertaillaan kahta eri podcastia, joiden avulla selitän, miten podcastin juontaja eli haastattelija pystyy vaikuttamaan podcastin kulkuun ja mitä keinoja hänellä on haastateltavan ohjaukseen. Tutkielman avulla pyrin saamaan vastauksia kysymyksiin: Miten haastattelija eli juontaja ohjaa haastattelua podcastissa? Miten kerätä mahdollisimman laajasti tietoa haastateltavasta podcastin henkilöhaastattelussa?

Tutkielmani on osa opinnäytetyötäni, joka koostuu tästä tutkielmasta sekä produktio-osasta. Produktio-osani on Kentän laidalla -podcast, joka on urheiluun painottuvien henkilöhaastatteluiden podcast-sarja. Tietoperustassa käsittelemäni haastattelumallit olivat myös niitä, joita pyrin hyödyntämään omassa produktiossani.

Vertailen pitkin tutkielmaa tutkielmaani, ja sen tuloksia juuri tähän opinnäytetyöni produktioon sekä sen tekoprosessiin, koska molemmat ovat osa opinnäytetyönäni ja niiden aiheet ovat todella lähellä toisiaan. Toisessa tutkin podcastin henkilöhaastatteluita, kun taas toisessa toteutan sitä käytännössä tutkielmassa oppimieni ja löytämieni asioiden pohjalta.

2 PODCAST JA SEN SYNTYHISTORIA

Podcast syntyi 2000-luvun alussa Yhdysvalloissa. Podcast-termi tulee sanasta podcasting, joka puolestaan syntyi, kun iPod- ja broadcasting-termit fuusioituivat. Ensimmäiset podcastit olivat pelkkiä puhetta sisältäviä äänitiedostoja, joita kuunneltiin Applen iPodilla eli MP3-äänitiedostojen kuuntelemiseen tarkoitetuilla soittimilla. Nykyään podcastin voidaan ajatella tulleen myös sanoista ”portable on demand”, koska nykypäivänä podcasteja voi kuunnella mistä vain ja millä laitteella vain, eikä iPod ole enää pakollinen laite siihen. (Auvinen 2017, viitattu 13.3.2020.)

The Guardian -lehden toimittaja Ben Hammersley kirjoitti vuonna 2004 iPodilla kuunneltavista äänitallenteista, jotka olivat lähteneet leviämään rapakon takana. Hammersley antoi uusille, missä vain kuunneltaville äänitiedostoille nimeksi podcast. Hammersley käytti ensimmäisenä termiä podcasting. (One Fine Play 2019, viitattu 13.3.2020.)

Ensimmäiset podcastit oli julkaistu noin vuotta aiemmin ennen kuin Hammersley kirjoitti The Guardian -lehden oman juttunsa podcasteista. Adam Curry ja Dave Winer, jotka olivat MTV:n eli Music Televisionin entisiä työntekijöitä, tekivät ohjelmaa, jonka he nimesivät iPodderiksi. Se sai nimensä Applen iPod-laitteista, joilla heidän ohjelmaansa pystyi kuuntelemaan. (One Fine Play 2019, viitattu 13.3.2020.)

2.1 Podcastien suosion nousu

Podcastit lähtivät menestymään ja niiden suosio nousi tilastollisesti todella merkittävästi vasta 2010-luvulla – useita vuosia niiden keksimisen jälkeen. Yhtenä merkittävänä tekijänä voidaan pitää sitä, että podcasteja on mahdollista kuunnella missä vain ja milloin vain. (Auvinen 2017, viitattu 13.3.2020.) Podcastit eivät ole sidottuna aikaan tai paikkaan, kuten perinteiset radio-ohjelmat (Aalho 2017, viitattu 13.3.2020). Lisäksi radio saatetaan laittaa taustalle soimaan, kun taas podcastia kuunnellessa se laitetaan tarkoituksellisesti pyörimään ja siihen keskitytään (Auvinen 2017, viitattu 13.3.2020).

Katleena Kortesuon mukaan kuulijalle verkkoradion ja podcastin ero ei aina kuitenkaan ole selvä. Kortesuo nostaa esiin, että Suplan kaltaiset äänipankit tarjoavat käytännössä podcasteja ja tallennettuja radiolähetyksiä sekaisin. Tällöin nauhoitettu radiolähetykset ja podcast ovat käytännössä sama asia. (Kortesuo 2019, 145.) Perinteisissä radiolähetyksissä on puhetta, musiikkia ja ääniä yhdisteltyinä. Podcast ei välttämättä eroa tuosta perinteisestä radiotyylisestä millään tavalla (Aalho 2017, viitattu 13.3.2020). Suomen podcast-keisariksi itsensä nimenneen vapaa toimittaja Olli Sulopuiston mukaan podcast on kuitenkin radiolähetystä intiimimpi, koska kuulijakunta on suppeampi. Sulopuiston mukaan podcasteilla ei myöskään tavoitella samaan tapaan valtavia massoja, kuten radiolähetyksillä. (Auvinen 2017, viitattu 13.3.2020.)

Vaikka podcastit keksittiin Yhdysvalloissa jo 2000-luvulla, Katleena Kortesuo kertoo kirjassaan Auvisen tapaan, että podcastien kulutus ja tekeminen yleistyi Suomessa merkittävästi vasta 2010-luvun lopulla. Podcastin suurimpiin etuihin Kortesuo mainitsee niiden helppouden kuulijalle, sillä podcastia on vaivatonta kuluttaa verrattuna lehtiteksteihin. Kortesuo tosin mainitsee podcastin heikoksi puoleksi sen, että se on työläämpi tekijälleen kuin perinteinen teksti. (Kortesuo 2019, 146.)

Nykyään suosittuja palveluita podcasteille ovat Spotify ja SoundCloud. Niiden kautta kuulijat voivat tilata podcasteja ja saada tiedon, kun uusi jakso on kuunneltavana. Podcastien ero radio-ohjelmiin ei ole enää nykyään niin iso kuin aiemmin iPodien aikana Yhdysvalloissa. Suplan kaltaiset kokoomapalvelut ovat täynnä radio-ohjelmien tallenteita, mutta sieltä löytyy myös sinne ladattuja podcasteja. (Kortesuo 2019, 145–146.)

2.2 Podcastin rakenne ja tekninen toteutus

Podcastin tunnistaa usein sen vakioelementeistä, kuten tunnusmusiikista, nimestä ja sloganista. Nämä asiat tuodaan yleensä esiin jo podcast-tallenteen introsa, jossa kerrotaan myös jakson aiheista sekä jakson nimi. Podcast voi olla käytännössä minkälaista ääntä tahansa. Podcast voi rakentua radiosta tulevan ohjelman kaltaisesti vakioelementeistä tai koko jakso voi olla pitkä haastattelu. (Kortesuo 2019, 147.) Esimerkkinä edellä mainitusta tyylistä on tässä tutkielmassa käsitelty Formula 1:n Beyond the Grid -podcast, jossa koko jakso on haastattelutilanne. Ohjelman juontaja eli haastattelija Tom Clarkson esittää kysymyksiä jakson vieraille, joka on pääosassa kertoen omasta urastaan ja elämästään.

Tärkeää podcastille on kuitenkin se, että se sisältää erilaisia koukkuja, joilla se houkuttelee kuulijansa kuuntelemaan jaksoon loppuun. Näitä koukkuja voi olla missä vaiheessa tahansa podcast-lähetystä. (Jäntti 2019, 57.)

Podcast voi olla myös kahden tasa-arvoisen henkilön välinen keskustelu jostakin aiheesta, kuten Johanna Laitisen ja Joanna Tapanaisen Sivumennen-podcastissa. Siinä naisten aiheena on kirjallisuus ja kirjat, joita he käsittelevät siten, että molemmat tuovat omia näkökulmiaan kulloisestakin aiheesta. (Upola 2018, 148–149.)

Kortesuo nostaa esiin myös podcastien rakenteelle tyypillisen lopetuksen eli outron, jossa podcastien kohdalla on tyypillistä CTA (call to action) eli kehoitus toimintaan. Kuulijaa kehoitetaan toimimaan jollakin tapaa jakson lopussa. Häntä voidaan kehottaa jakamaan podcastia tai jaksoa sosiaalisessa mediassa. (Kortesuo 2019, 147.)

Podcastin nauhoittaminen teknisesti on yksinkertaista, vaikka podcastin tekeminen voikin viedä aikaa, kun editointiprosessi alkaa. Kortesuo lainaa kirjassaan *Kaikenkattava sisällöntuotannon opas yrityksille - tee teksti, kokoa kuva, puhu podcast* podcastien tekijää Jukka Aalhoa, jonka mukaan podcastin tekemiseen vaaditaan vain hyvä mikrofoni, hiljainen ja kaiuton äänityspaikka, tietokone sekä äänenkäsittelyohjelma. (Kortesuo 2019, 148.) Myös Auvisen Voimaan kirjoittaman artikkelin mukaan podcastin nauhoittamiseen ei tarvita suuria resursseja (Auvinen 2017, viitattu 13.3.2020). Antti Holma, joka tunnetaan muun muassa Auta Antti -podcastistaan, kertoo podcasteissaan nauhoittavansa podcastinsa siivouskomerossaan New Yorkissa. Kortesuon mukaan tärkeintä podcastin nauhoittamisessa eivät ole puitteet, vaan se, että nauhalle ei pääse sivuääniä eikä puhujan ääni kaiu. (Kortesuo 2019, 148.)

Tein opinnäytetyöni produktio-osassa (Kentän laidalla -podcast) samanlaisia havaintoja podcastin nauhoittamisesta. Podcastia itse tehdessäni huomasin, että haastateltavan ei ollutkaan pakko tulla aina minun luokseni, vaan myös minä pystyin lähtemään nauhoittamaan hänen luokseen. Laadukkaan nauhoituksen tekeminen ei tosiaankaan vaatinut muuta kuin rauhallisen tilan, laadukkaat nauhoitusvälineet sekä loppuvaiheessa tietokoneen ja editointiohjelmat.

3 HAASTATTELUN PERUSASIOITA

Oikeiden ihmisten löytäminen haastateltavaksi on avainasemassa laadukkaan haastattelun rakentamisessa. Lisäksi on olemassa muutamia haastattelumenetelmiä, joiden avulla laadukas haastattelu voidaan tehdä. (Herrington & Gillmor 2005, luku 5.) Sirkka Hirsjärven ja Helena Hurmeen mukaan haastattelua tekevän haastattelijan tehtävänä on tuoda esille haastateltavan ajatuksia, käsitteitä, kokemuksia ja tunteita (Hirsjärvi & Hurme 2001, 41).

Herringtonin ja Gilmourin mukaan loistavan haastattelun tekemiseksi on saatava oikea vieras, valmistauduttava tilanteeseen oikealla tavalla sekä käytettävä oikeita tekniikoita henkilön ja tekniikan kanssa. Laadukas haastattelu lähtee rakentumaan palasista, ja hyvä haastattelu lähteekin liikkeelle valmistautumisesta. Haastateltavasta tai haastateltavista tulee etsiä tietoa niin paljon kuin mahdollista. (Herrington & Gillmor 2005, luku 5.) Mitä enemmän aiheeseen perehtyy ja siitä tietää etukäteen, sitä parempi haastattelustakin tulee. On typerää tuhlata haastattelu-aikaa kyselemällä itsestään selviä asioita, jotka olisi ollut mahdollista selvittää jo etukäteen. Haastattelulla pyritään nimenomaan etsimään yksityiskohtaista tietoa. (Lintula & Valkama 2009, 189.) Yleisradiolle 12 diktaattoria -podcastia tekevä Raimo Tyykiluoto korostaa Mari Jäntin tekemässä haastattelussa, että hyvän haastattelun luomiseksi on tärkeää tehdä haastattelutilanteesta mahdollisimman mukava ja rauhallinen haastateltavalle. Jäntin mukaan samaa mieltä ovat aiheesta myös Yleisradiolle podcasteja tehneet Kai Rantala ja Katariina Kaila. (Jäntti 2019, 50.)

Haastattelun perimmäinen tarkoitus on aina kerätä tietoa. Haastattelulla on selvä rakenne, jossa haastattelija kysyy suoraviivaisia kysymyksiä haastateltavalta. Tämä rakenne johtaa siihen, että haastattelulle on tyypillistä, että haastateltava on äänessä huomattavasti enemmän kuin haastattelija. Haastateltava voi käyttää jopa 95 prosenttia kaikesta puheajasta. Haastattelun onnistumisen kannalta on oleellista se, minkä verran haastattelija puhuu. Hänen keräämänsä informaatio on parempaa, jos hän käyttää vähemmän puheenvuoroja. Rakenne voi olla myös kuitenkin vapaasti soljuvampaa. (Gordon, Fleisher & Gordon 2011, 27–28.) Tätä voitaneen selittää Bill Gillhamin havainnolla siitä, että haastattelijan ja haastateltavan välinen kommunikointi on aina interaktiivista ja responsiivista (Gillham 2005, 3).

Tässä tutkielmassa tulen tutkimaan henkilöhaastatteluihin painottuneita podcasteja, joita muun muassa Aleksis Kari on tutkinut Oulun ammattikorkeakoululle tekemässä opinnäytetyössään. Podcast-

haastatteluissa on Karin mukaan merkittäviä eroja esimerkiksi televisiohaastatteluihin. Isoin ero on se, että podcastin kohdalla haastattelun vastakkainasettelu tulee aina haastateltavan omasta elämästä. Sitä ei tarvitse luoda erikseen, kuten esimerkiksi televisiohaastattelussa juontaja on vasta-voima haastateltavalle. Podcastissa haastattelija eli juontaja toimii myötämielisesti haastateltavaa kohtaan toisin kuin televisiossa. (Kari 2019, 63.)

Herrington ja Gilmour kertovat teoksessaan erilaisista haastattelun perspektiiveistä. He nostavat esille informatiiviseen, tulkitsevan, emotionaalisen sekä dokumentaarisen haastatteluperspektiivin. Itse käsittelen tutkielmassani vain dokumentaarista ja emotionaalista haastatteluperspektiiviä, koska niiden kautta rakensin myös opinnäytetyöni produktio-osan podcast-lähetyksien haastattelut. (Herrington & Gillmor 2005, luku 5.)

Emotionaalisessa haastattelussa käydään läpi haastateltavan kanssa hänen tunnekokemuksensa joistain tapahtumista ja siitä, miten hän koki tilanteet. Haastattelijan tulee näissä tilanteissa eläytyä hetkeen haastateltavan kanssa ja auttaa haastateltavaa kuvailemaan tunteitaan kuuntelijoille. Dokumentaarinen haastattelu puolestaan sisältää lineaarisen aikajanan tapahtumista. Haastattelijan tehtävänä on pyrkiä kaivamaan aikajanan tapahtumista mahdollisimman paljon tietoa ja yksityiskohtia. Lisäksi haastattelijaa valitsee tapahtumakohtaan, josta haastattelu aloitetaan. Tässä mallissa muistiinpanojen tekeminen on erittäin tärkeää, jotta jatkokysymysten tekeminen haastattelukertomuksista on mahdollista. (Herrington & Gillmor 2005, luku 5.)

Omassa opinnäytetyöni produktiossa (Kentän laidalla -podcast) loin haastattelut näiden kahden mallin kautta. Yksi haastattelu perustui täysin emotionaaliseen malliin, jossa kävin läpi asioita henkilön tunnekokemuksien kautta. Yhden haastattelun lähdin puolestaan tekemään dokumentaarisella mallilla, jossa tapahtumat alkoivat tietyistä pisteistä ja päättyivät tiettyyn pisteeseen. Havainnoin myös itse tuollaista mallia tehdessäni, että haastateltavan kommentteista tehtävät muistiinpanot helpottivat haastattelun rakentamista.

4 AINEISTO JA TUTKIMUSMENETELMÄT

Tutkielmassani käytän tutkimusmenetelmänä laadullista vertailevaa tutkimusta. Laadullinen tutkimusaineisto kuvaa ja selkeyttää tutkittavia ilmiöitä ja tutkimuksen kohdetta. Laadullisella tutkimuksella pyritään erityisesti selkeyttämään pohja-aineistoa ja rakentamaan kuvaus tutkimuksen kohteesta siten, että tutkittavan kohteen antama tieto ei huku tai katoa tutkimusta tehtäessä. (Tuomi & Sarajärvi 2009, 108.)

Vertailen tässä tutkielmassa kahden eri podcastin (Miten minusta tuli minä ja F1: Beyond the Grid) eroja ja yhtäläisyyksiä henkilöhaastattelussa. Haluan selvittää, miten podcastin juontaja pystyy ohjailemaan haastattelua ja keräämään tietoa haastateltavasta. Tutkimus keskittyy täysin haastattelutilanteisiin eikä jälkieditoinnissa luotuja musiikkeja, muiden henkilöiden haastatteluita tai muita draamallisia piirteitä ole huomioitu.

Vertailevalla tutkimuksella mitataan tiettyjä muuttujia, joiden avulla selvitetään kohteiden eroavaisuuksia tai yhtäläisyyksiä. Vertailevaa tutkimusta tehdessä yksi olennaisista asioista on se, että etukäteen on tiedossa, mitä tutkimuskohteesta halutaan saada selville. Vertaileva tutkimus jakautuu teoriaa testaaviin, kehittäviin ja kuvaileviin tutkimuksiin. (Kajaanin ammattikorkeakoulu, viitattu 15.3.2020.) Tässä opinnäytetyössä keskityn kuvailevaan vertailevaan tutkimukseen.

Analyysini aloitin kuuntelemalla molemmista ohjelmista yhden jaksot. Miten minusta tuli minä -podcastin jaksoksi valikoitui näyttelijä Kari Hietalahden henkilöhaastattelu. F1 Beyond the Grid -ohjelmasta valitsin Daniel Ricciardon henkilöhaastattelun. Päädyin valintoihin siitä syystä, että haastateltavan luonteenpiirteet vaikuttavat näissä tapauksissa mahdollisimman vähän. Kari Hietalahden jaksossa hänen ystävänsä Janus Hanski kuvailee Hietalahtea kepeäksi ja positiiviseksi sekä kehuu Hietalahden kykyä nähdä asioissa aina positiivinen puoli. Formula 1 -kuski Daniel Ricciardolla on hyvin samanlainen maine F1-varikoilla, minkä olen itse oppinut työskennellessäni F1-toimittajana kolmen vuoden ajan. Ricciardoa pidetään varikkojen hymypoikana, joka etsii huonoistakin tilanteista positiivisia puolia, mikä selvisi myös Beyond the Grid -podcastin jaksosta. Tällä tavoin pyrin minimoimaan haastateltavien vaikutuksen tutkimustuloksiin.

Ensimmäisenä kuuntelin molempia henkilöitä koskevat jaksot kertaalleen läpi. Tämän jälkeen litteroin haastattelut ja aloin etsimään juontajan metodeja, joilla hän lähtee rakentamaan haastattelua ja ohjailemaan sitä.

Numeroin kaikki juontajan eli haastattelijan puheenvuorot ykkösestä eteenpäin asioiden selkeyttämiseksi. Haastateltavan puheenvuoroja en numeroinut, koska niitä en tässä tutkielmassa erikseen tutki, vaan pääpainonani on nimenomaan haastattelijan keinot ja tavat ohjata haastattelua eteenpäin.

Litteroidut haastattelut, joihin tulen viittaamaan näissä tuloksissa ovat liitteet-luvussa. Molemmat podcastit olen litteroinut melko tarkasti. Litteroinnista on poistettu turhat änkytykset sekä muut tämän tutkimuksen kannalta tarpeettomat lisäsanat. Lisäksi olen siivonnut litteroinneissa isoimmat puhekieliset tyyliä. Näillä litteroinnin keinoilla olen pyrkinyt helpottamaan aineiston käsittelyä ja pyrkinyt tekemään siitä mahdollisimman selvän ja ymmärrettävän.

Miten minusta tuli minä -podcast on liitteessä 1 ja Beyond the Grid on liitteessä 2. Molemmissa liitteissä olen numeroinut juontajan puheenvuorot ykkösestä alkaen, jotta viittaaminen ja esimerkkien nostaminen olisi mahdollisimman helppoa. Tutkielmassani käytän podcasteista lyhenteitä, jotta lukija ymmärtää heti, että kumpaa podcastia käsittelen. Olen lyhentänyt podcastit ohjelman nimien mukaisesti eli Miten minusta tuli minä -podcastista käytän nimeä MMTM ja Beyond the Grid -podcastista käytän nimeä BTG.

Molempien podcastien liitteissä viittaa juontajan puheenvuoroihin J-kirjaimella. Miten minusta tuli minä -podcastin eli MMTM:n haastateltavaan viittaa haastateltavan nimikirjaimin eli KH, kun taas Beyond the Gridin (BTG) haastateltavaan viittaa nimikirjaimin DR.

5 TULOKSET

Kun vertaillaan kahta eri podcastia ja niiden haastattelumetodeja sekä yritetään etsiä vastauksia kysymykseen siitä, miten haastattelija ohjaa podcast-haastattelua, täytyy myöntää, että sataprosenttisesti varmojen tulosten löytäminen oli haastavaa. Jokainen löytämäni vastaus ja havainto sisältää jossain määrin tulkintaa, mutta pyrin selventämään omat tulkintani ja perustelemaan ne mahdollisimman selkeästi tutkielman tässä pääluvussa. Tutkimustulokset ovat siis minun omia subjektiivisia tulkintojani, jotka perustuvat tekemiini havaintoihin. Tästä syystä pyrin käyttämään myös mahdollisimman paljon havainnollistavia esimerkkejä molemmista aineistoista.

Tutkiessani näiden kahden podcastin välisiä eroja ja niiden juontajien toimintamalleja tulin siihen tulokseen, että haastattelutyyleissä on hyvin vähän erilaisuutta, vaikka pieniä painopisteellisiä eroja löytyy. Molemmissa podcasteissa päätapa viedä haastattelua eteenpäin oli suorien kysymyslauseiden avulla. Kysymysten jälkeen haastateltavaa pyrittiin pakottamaan puhumaan lisää toteamalla jotakin tai argumentoimalla hänen antamaansa vastaukseen, joka oli saatu kysymyksen kautta. Tällaisesta mallista lisää esimerkkeineen luvussa 5.3.

Käytännössä haastattelijan puheenvuorot voidaan jakaa karkeasti kahteen pääryhmään: kysymysmäiseen toimintaan tai keskustelemaan toimintaan. Suurin ero kahdessa aineistossa oli se, että Miten minusta tuli minä -podcastin kaikki juonto-osuudet eli haastattelijan puheenvuorot pyrkivät viemään itse haastattelua eteenpäin – keskustelemalla tai kysymällä. Beyond the Grid -podcastiin mahtui myös irrallista keskustelua, jossa vain kuvailtiin haastatteluympäristöä.

J: We're in Abu Dhabi in your hotel, there is some salmon salad in front of you, you know, which isn't getting much attention at the minute... (BTG, 31.)

Kysymysmäistä toimintaa juontajan puheenvuoroista oli Miten minusta tuli minä -podcastissa oman analysointini perusteella puolet kaikista haastattelijan puheenvuoroista. Keskustelevia puheenvuoroja haastattelijalla oli tässä podcastissa reilut 30 prosenttia. Noin kuudesosa haastattelijan puheenvuoroista ei ollut varsinaisesti kategorioitavissa kumpaankaan lokeroon. Beyond the Grid -podcastissa vastaavasti kysymysmäiseen toimintaan luokittelemiani puheenvuoroja oli yli puolet. Keskustelua oli puolestaan yli neljännes. Puheenvuoroja, joille ei voinut arvioida kategoriaa, oli noin

15 prosenttia. Kuten luvuista huomataan, podcastien rakenteellinen ero ei ollut merkittävä, vaan haastattelijan toiminta oli hyvin pitkälle samanlaista molemmissa podcasteissa.

Edellä mainitut luvut ovat pyöristettyjä ja on tärkeää ymmärtää, että puheenvuorojen erottelu ei ole jokaisessa tapauksessa selvää. Joitain puheenvuoroja voisi luokitella myös muihin kategorioihin. Tähän olen tehnyt kuitenkin karkean jaottelun ja tässä pääluvussa käyttämissäni esimerkeissä käytän niitä esimerkkejä, joiden kohdalla erottelu on selvä. Yllä olevat luvut antavat kuitenkin hyvän arvion siitä, minkä verran ja minkälaisia puheenvuoroja podcastien henkilöhaastatteluista löytyi.

5.1 Kysymysmalli ei ole välttämättä aina sama

Jaoin molemmissa podcasteissa tulleet kysymykset kolmeen erilaiseen kysymysmalliin. Nimesin mallit seuraavasti: suora kysymysmäinen toiminta, taustoittava kerronnallinen kysymys ja lyhyet faktatietoa etsivät kysymykset. Nämä kaikki kuuluvat aiemmin mainitsemaani ensimmäiseen juontajan puheenvuoron pääryhmään eli kysymysmäiseen toimintaan.

Suora kysymysmäinen toiminta on selvästi hiottu jo jakson käsikirjoituksessa. Niiden sanavalinnat vaikuttavat tarkoin valituilta ja niillä ohjataan haastattelua eteenpäin ja juontajan haluamaan suuntaan. Tämä oli molemmissa podcasteissa yleisin malli juontajana puheenvuorolle.

J: Minkälaisia ovat ensimmäiset lapsuusmuistosi? (MMTM, 3.)

J: So, for people listening, who have never been to Perth: How much of a, I don't know what the right word is to describe. How would you describe Perth? How is it different to Sydney and Melbourne and you know, the big Aussie cities? (BTG, 9.)

Miten minusta tuli minä -podcastin ohjelman juontajan Marko Gustafssonin kysymys on selvästi käsikirjoitettu kysymys, jolla hän hakee tietoa ja pyrkii saamaan haastateltavan kertomaan elämästään. Myös Tom Clarkson ohjaa keskustelua käsikirjoituksensa mukaisesti kysyen henkilöltä tämän historiasta eli kotikaupungista. Tässä on kaksi esimerkkiä suorasta kysymysmäisestä toiminnasta, joka on selvästi molemmissa podcasteissa yleisin tapa juontajan puheenvuoroille.

Toinen kysymysmalli, jonka jaottelin erilleen, mutta joka on hyvin lähellä suoraa kysymysmäistä toimintaa, on taustoittava kysymyslause. Tällaisessa juonnossa juontaja kertoo itse haastatelta-

vasta tietoja, joita hän on taustatyöllään saanut selville. Taustoittava kysymys on suoran kysymyksen tapaan myös selvästi osa käsikirjoitusta, mutta siinä erona on taustatyön tärkeys. Kun ensimmäinen kysymysmalli oli asian selvittämistä, tässä halutaan lisätietoa jo jostain tiedetystä faktasta.

J: Miten se koulu-aika, kun jäit isän kanssa kaksin asumaan ja tavallaan oli onnenpotku, että isä löysi uuden elämäkumppanin, niin sait niin sanotusti omaa laatu-aikaa, mutta siinä taisi koulunkäynti vähän kärsiä? (MMTM, 40.)

J: Now. It's interesting that you say your dad, Joe was excited for you that day 10 years ago because I don't know how many people know this, but he came to England in 1978 to try and be a racing driver. Didn't he? I think it was Jim Russell and stuff. And it never quite happened for him. Do you ever talk about those times and his sort of did he learn from his failings and help point you in the right direction? (BTG, 5.)

Molemmissa esimerkeissä podcastin juontaja eli haastattelija kertoo jo tietämänsä faktaa haastateltavasta, minkä kautta hän esittää syventävän kysymyksen. Molemmat esimerkit ovat selvästi vaatineet taustatyötä, sillä niissä oletetaan haastateltavasta asioita, jotka henkilöiden vastausten perusteella pitivät paikkaansa. Tämän jälkeen haastateltava voi kertoa tarkemmin tai syvällisemmin asiasta, millä tavalla haastattelu etenee juontajan eli haastattelijan toivomaan suuntaan.

Kolmas kysymystyyli, jonka erottelin näistä kahdesta podcast-haastattelusta, on lyhyt faktatietoa etsivä kysymystyyli. Tällaisilla kysymyksillä tartutaan mielenkiintoisiin asioihin, jotka tulevat esiin haastattelussa ja ne ovat reaktioita johonkin, mitä haastateltavaa sanoo tai kertoo. Ne ovat selkeästi käsikirjoituksen ulkopuolisia kysymyksiä, sillä ne ovat poikkeuksetta reaktioita johonkin, mitä haastateltava on aiemmin sanonut.

KH: Se oli semmonen onni, että sillä oli semmonen verkko tuossa. (MMTM)

J: Että ei hampaita mennyt? (MMTM, 26.)

DR: Yeah when I first moved to Italy that first year. So, we were training out at the same center clinic. (BTG)

J: Where was the center? (BTG, 35.)

Molemmissa tapauksissa kysymys perustuu puhtaasti haastateltavan sanomisiin. Tällöin kysymys ei ole osa alkuperäistä käsikirjoitusta, mutta haastattelija kysyy sen kerätäkseen haastateltavalta lisää tietoa aiheesta. Havaintojeni perusteella haastattelija sai selville tällä tavoin tarkempaa tietoa.

5.2 Keskustelemalla eteenpäin

Selvästi haastattelua ohjaavien kysymysten lisäksi tutkimissani podcast-haastatteluissa on havaittavissa myös keskustelua. Näissä tapauksissa haastattelija ei kysykään suoranaisesti mitään, vaan haastattelija saattaa tuoda omaa näkemystään esille kommentoimalla tai jopa perustellulla näkökulmallaan. Keskustelevat elementit jaoin kahteen eri kategoriaan. Ensimmäinen kategoria on argumentoivaa keskustelua, kun taas toinen on lyhyitä toteamuksia johonkin, mitä haastateltava saanoi aiemmin.

Argumentoivaa keskustelua oli havaittavissa näistä kahdesta tavasta enemmän. Välillä juontaja eli haastattelija ei lähtenytäkään esittämään haastateltaville kysymyksiä, vaan osoitti omaa näkemystään asiaan kommentoimalla ja perustelemalla. Tällä tavoin haastattelija loi haastattelun keskelle keskustelutilanteen, joka soljui alla olevien esimerkkien tapaan usein hyvin. Keskustelumainen ote on havaintojeni perusteella erittäin hyvä työkalu podcastin henkilöhaastattelussa haastateltavan mielipiteiden syventämiseen ja tarkan lisätiedon hankkimiseen. Esimerkeissä olen esittänyt haastattelijan puheenvuorot molemmista podcasteista, missä hänen juontonsa on keskustelua juuri sillä hetkellä esillä olevasta aiheesta.

J: Olipa hyvä, että tuli puheeksi. Nimittäin en minäkään tiennyt sitä, että se on tuolla tavalla. Toki tiedän, miten iltapäivälehdet tänä päivänä revittelee ja nostavat asiayhteyksistä yhden lauseen ja lisäävät siihen vähän dramatiikkaa ja rouheita adjektiiveja. Tuossa on sitten lopputulos, että poika tulee itkien koulusta kotiin, että isä olet kuolemassa. (MMTM, 58.)

J: But you know, I think I remember trying to engage you in conversation after that and there wasn't much coming out you were as angry as I've ever seen you after that. (BTG, 48.)

Vaikka keskustelumainen toiminta onkin nimetty keskusteluksi, se saattaa sisältää myös kysymyslauseen, vaikka haastattelija pukee sen usein keskusteluksi. Hän saattaa olettaa tiettyä vastausta haastateltavalta, kun hän itse on aluksi perustellut asiaa. Tällaista keskustelutyylillä esiintyi useammin Beyond the Grid -podcastissa kuin Miten minusta tuli minä -podcastissa.

Toteavassa keskustelutyylissä haastattelija puolestaan esittää vain lyhyen toteamuksen haastateltavan vastaukseen tai johonkin hänen mainitsemaan asiaan. Toteamus ei kuitenkaan ole kysymys,

vaan se vaikuttaa puheessa enemmän kehotukselta haastateltavalle siitä, että tästä asiasta on hyvä jatkaa puhumista. Tällä tavoin haastattelija antaa haastateltavalle lisää tilaa puhua ja kannustaa häntä kertomaan lisää.

KH: Joo, viikonloppuna, että mennään tappelemaan. Vanhemmatkin varmaan tiesivät, mutta se vain oli niin. (MMTM)

J: Kummallista aikaa. (MMTM, 18.)

KH: Niin, tää on nyt vähän tyhmää, mutta jollain tavalla ymmärrän tuota jalkapallofanaattisuutta. Semmonen jengitouhu on siirtynyt siihen enemmän, mutta ei onneksi Suomessa. (MMTM)

Tutkielmassani tekemieni havaintojen perusteella tällaiset lyhyet toteamukset eivät toimi aina tehokkeina keskustelun ohjaamiseen tai kannustimena haastateltavalle siihen, että puhumista voisi jatkaa. MMTM:n esimerkissä 18 se toimii, mutta joskus haastateltava vain toteaa saman kuin juontaja eli haastattelija on todennut. Tästä havainnosta on esimerkki myöhemmin tässä luvussa. Havaintojeni perusteella toteamuksia ei ole myöskään kirjoitettu millään tavalla alkuperäiseen käsikirjoitukseen, vaan ne tulevat hetkellisesti mieleen jostakin haastateltavan kertomasta asiasta.

Toteamusta voisi verrata tietyllä tapaa myös luvussa 5.1 käsittelemääni lyhyeen faktatietoa etsivään kysymykseen. Vaikka toteamuksessa ei ole kysymystä ja luokittelin sen keskustelemaan puheenvuoromalliin, sen vaikutukset ovat välillä samanlaiset kuin lyhyillä faktatietoa etsivillä kysymyksillä. Molemmissa haastattelija etsii vain lyhyttä vastausta johonkin aiheeseen ja monesti aihepiirin käsittely päättyykin toteamukseen tai lyhyeen kysymykseen. Tämän jälkeen juontaja eli haastattelija ohjaa podcastia jälleen käsikirjoitetulla kysymyksellä. Saatu tieto voi olla tärkeää juuri tuota seuraavaa, käsikirjoitusta mukailevaa kysymystä varten, mutta itsessään se ei kanna pidempään vastaukseen.

Toteamuksena voi riittää joskus vain pelkkä välihuomautus tai -lisäys haastateltavan puheenvuoron väliin, jolloin hän aktivoituu puhumaan lisää. Tämän mahdollistamiseksi on tärkeää, että haastattelija on hereillä haastateltavan vastauksen aikana ja kiinnittää huomiota siihen, mitä haastateltava sanoo.

DR: Oh, yeah, like or just the whole the impact it had because I don't want to say I feel sorry for them. But it was it was very minor. Like obviously you look at me and Max, you

know, I've come up from behind. There's you know, it's a big crash its high-speed where this was like a, I just felt like at times a little touch like you know, what Seb and Leclerc had. It could have just been a touch and that was it, you know, but both of them got damaged and punctures and there were sparks and I feel it was a big... what's the word? (BTG)

J: Catastrophe. (BTG, 56.)

DR: Yeah, like it was. The outcome was very big. But could have been nothing. It was a very small movement. But yeah, so unfortunate, obviously the media and everyone will play up on it, and I'm sure probably back at the factory it wasn't that pleasant afterwards this week but or last week whenever it was but yeah, I feel like mine and Max's was a bit more intense. (BTG)

Kuten aiemmin sanottiin toteamukset ovat monesti joko tai: ne toimivat tai eivät toimi. Toteamus voi olla todella hyvä tehokeino aktivoimaan haastateltavaa, mutta sen toimimattomuudestakin voisi argumentoida, että silloin, kun se ei aktivoi haastateltavaa puhumaan enempää aiheesta, haastattelija saa sen kautta informaation siitä, että haastateltavalla tuskin on enempää sanottavaa aiheeseen. Tällöin hän voi siirtyä uuteen aiheeseen, kuten alla oleva esimerkki osoittaa.

DR: Jeez, six, six. Anyway, and I was like, okay now this is with all the like Formula BMW Championships around the world. They come to Valencia now to do this world final so I was like if I could even run in the top 10, you know, I think that's a good start and I'll cut right through it. I think I finished fifth and that was where I was like, okay, like I can actually do this. (BTG)

J: That was the moment. (BTG, 26.)

DR: Yeah, that was the one. (BTG)

J: And how difficult was it to come to the other side of the world because a lot of those European kids you were racing have only got to get on a plane for an hour an hour and a half, just how tough? (BTG, 27.)

5.3 Kysymys selvittää ja keskustelu täydentää

Kuten aiemmin jo kerroin tämän pääluvun alussa, kaksi juontajan päätapaa ohjalla haastattelua ovat kysymykset ja keskustelu. Kysymysmäisellä toiminnalla haastattelija tuo esiin uusia asioita, joilla pyritään selvittämään asioita haastateltavasta. Ne ovat lähes aina osa podcastin käsikirjoitusta. Keskustelemalla juontaja eli haastattelija pyrkii puolestaan syventämään haastattelua, jolloin

haastateltavasta on mahdollista saada lisää tietoa irti. Nämä ovat tutkimukseni perusteella ne päättävät, joilla juontaja ja eli haastattelija vie haastattelutilannetta eteenpäin. Ne voidaan luokitella erillisiksi puheenvuorojen malleiksi, mutta käytännössä ne muodostavat toimivan yhteispelin haastattelukokonaisuuden luomiseksi. Joskus myös kaksi kysymystä voivat muodostaa vastaavanlaisen liiton. Haastattelija kysyy ensiksi käsikirjoitetun kysymyksen, johon saamaansa vastausta hän täydentää kysymällä lisätietoa hakevan kysymyksen.

J: It's a massive change, isn't it? I mean, do you ever stop? It's 13 years now, isn't it that you've since that World Finals moment. So, you know that the whole idea of being a racing driver is an old one for you now, do you ever stop and ask yourself? Why you race? (BTG, 29.)

DR: Yeah, I get I mean the one thing as soon as you said that the first word that came to mind was competition, you know, and since I can remember I have that competitive gene in me, you know, I hate losing I love pushing myself against others seeing if I'm better and you know, whether that's even video games as a kid or something. I just hated losing but I also always believed I was better than someone else at something. So, I just had that fire in me and it. (BTG)

J: You don't have to race to get that competition. You can get it in any part of life. I mean as a journalist you want to get the story before anyone else. That's the competitive element isn't it? As a dealmaker, you want to get do the deal. If you're Bernie Ecclestone, you don't have to race cars to do that. (BTG, 30.)

DR: Racing is like the ultimate level of competition, at least for me. The way I see it because you've got all that but you've got it at high speed and you've got it at with high risk and you know high reward and it's that I guess that danger and adrenaline element of it which I love as well and that rush of going fast and going wheel-to-wheel with someone at whatever speeds. It's I don't know that certainly drives me and it's a bit mischievous in a way, mischievous. And I was always quite liked it at school. I was cheeky like I am a cheeky kid and maybe that has something to do with it too. (BTG)

Yllä olevassa esimerkissä haastattelija ensiksi kysyy käsikirjoitetun kysymyksen, johon haastateltava antaa vastauksen. Tämän jälkeen juontaja alkaa keskustelemaan haastateltavan kanssa aiheesta. Tässä esimerkissä juontaja eli haastattelija pitää pitkän argumentoivan puheenvuoron, jolla hän osoittaa omaa tietämystään ja mielenkiintoa haastateltavaa kohtaan.

Tämä toimintamalli oli yleinen molemmissa tutkimissani podcasteissa. Beyond the Grid -podcastissa tällainen argumentoivalla keskustelulla luotu lisätietojen hankkiminen oli hieman yleisempää. Miten minusta tuli minä -podcastin juontaja Marko Gustafsson hyödynsi useammin aiemmin käsittelemiäni lyhyitä toteavia lauseita vastauksen täydentämiseksi kuin Beyond the Grid -podcastin Tom Clarkson.

Tällaiset liitot, joita kysymysten ja keskusteluiden ympärille tulee, ovat tehokkaita saamaan haastateltavan kertomaan aiheesta lisää. Juontajan oma argumentointi aktivoi haastateltavaa kommentoimaan ja puhumaan aiheesta lisää, vaikka hän olisi jo antanut pitkän vastauksen alkuperäiseen kysymykseen. Tällä tavoin haastateltava lähtee vielä uudestaan mukaan keskusteluun antaen laajemman vastauksen.

Liitot eivät kuitenkaan tarvitse aina pitkää argumentointia toimiakseen ja kannustaakseen haastateltavaa puhumaan. Kuten mainitsinkin Miten minusta tuli -minä podcastin analyysissä jo aiemmin, juontaja eli haastattelija voi juuri lyhyillä toteamuksilla kannustaa haastateltavaa kertomaan lisää juontajan haluamasta aiheesta. Alla esimerkki, josta olen lyhentänyt haastateltavan pitkiä puheenvuoroja havaintoni ytimen tuomiseksi esiin selvemmin.

J: Tätä pitäisi varmaan kysyä Milolta, mutta mä pyydän, että sinä vastaat kysymykseen. Minkähän takia Milo valitsi sinut sieltä nätlöltä Komiin? (MMTM, 53.)

KH: No mä oon sitä miettinyt. Siinä on yksi tämmönen kortti. Oon hyvän kortin nostanut siinä taas pakasta, että mä oon kuullut tämmösen, että Puntti Valtosen piti mennä KOM-teatteriin... Mut et jäis edes jollain tavalla mieleen, että kyllä ne yleensä sit poikii johonkin suuntaan – myös huonoon. (MMTM)

J: Tuo rupeama kesti yhdeksän vuotta. (MMTM, 54.)

KH: Joo, sitten mulle synty poika ja sitten rupes kiinnostamaan, kun oli just päässyt tähän Vintiö-touhuun mukaan ja tavannut Selinit ja saatiin oma kamera, millä saatiin kuvata ja rupes kiinnostamaan oman ohjelman tekeminen... Aluksi oli aika vaikeeta, mutta kyllä se siitä sitten lähti.

J: Toistakymmentä vuotta olet sillä tiellä nyt kulkenut. (MMTM, 55.)

KH: Ja mä oon opetellut sitä käsikirjoittamista siis ihan, mää oon ihan yrittänyt vaan tehdä hyvällä, paremmalla ja huonommalla menestyksellä. Kuitenkin sit yrittänyt, vaikka kirjottaa itelleen töitä ja tarjota niitä juttuja, niin myös sillä tavalla mä olen itteeni työllistänyt. Kirjoittamalla pöljiä sarjoja, jotka joku on sitten ottanut. Silloin Vintiötten aikana pelkkä idea riitti. Siitä muistaakseni seuraava sarja, siinä meillä oli muistaakseni Trabant Expressissä Kinusen Santerin kanssa kuitenkin jonkinlaisia ranskalaisia viiruja. Ravintolakuiittien taakse kirjoitettuja pieniä käsikirjoituksia. Meillä oli jonkinlainen pohja, mutta ei kuitenkaan vielä kässäreitä, joita kanavat vaatii nykypäivänä. Nykypäivänä pitää olla jo ihan kunnan kässäri ja hahmotelma, että miten se ohjelma voisi mennä. (MMTM)

Tässä esimerkissä haastattelija ohjaa haastattelua pitkästi eteenpäin pelkillä toteamuksilla. Esimerkissä haastateltavan puheenvuoroja on leikattu pituuden vuoksi, mutta ne löytyvät liitteestä 1

kokonaisina. Esimerkki kiteyttää hienosti koko tutkielmani päähavainnon: kysymyksillä selvitetään asioita, jonka jälkeen keskustelumaisella lähestymisellä syvennetään tuota tietoa ja ohjataan keskustelua eteenpäin ilman kysymyksiä. Haastattelua siis johdetaan kysymyksillä, mutta syvennetään keskustelulla, joka voi olla pitkää argumentointia tai lyhyitä toteamuksia.

Vaikka kysymysten täydentäminen keskustelulla on havaintojeni perusteella olennainen osa podcast-haastattelua, ja ne muodostavat hyvin toimivia liittoja keskenään podcast-haastatteluun, ei keskustelua tule kuitenkaan läheskään yhtä paljoa kuin kysymyksiä. Kysymykset ovat päätapa ohjata haastattelua ja viedä sitä juontajan eli haastattelijan haluamaan suuntaan. Keskustelua käytetään silloin, kun halutaan syventää tietoa, joka on tullut kysymyksen kautta esille.

6 JOHTOPÄÄTÖKSET

Tutkielman lopputulemana voisin todeta, että podcastissa juontaja eli haastattelija on podcastinsa herra. Hänellä on mahdollisuus erilaisten mallien kautta pystyä ohjaamaan keskustelua haluaansa suuntaan. Jos haastattelija haluaa viedä haastattelun toiseen suuntaan, hän voi aina kysyä kysymyksen kokonaan toisesta aihepiiristä. Jos haastateltavalla taas on tarve jatkaa aiheessa, hän voi kysyä syventäviä kysymyksiä ja sen jälkeen vielä esittää omaa argumentointiaan, jolla haastateltava voidaan pitää aiheessa.

Tutkimuskysymykseni oli se, miten juontaja ohjailee henkilöhaastattelua podcastissa. Tukevana kysymyksenäni oli se, millä keinoin haastattelija pystyy syventämään haastattelua ja samaan enemmän tietoa irti haastateltavasta.

Tutkielmani tärkein havainto näiden kahden podcastin pohjalta (Miten minusta tuli minä ja F1: Beyond the Grid) on, että juontaja voi ohjata haastattelua haluamallaan tavalla melkein mielin määrin. Tärkeimmät yksittäiset ohjaavat tekijät ovat suora kysymysmäinen toiminta ja taustoittavat kysymykset. Näitä tuetaan keskustelumaisella toiminnalla, mikä laajentaa tietoa.

Vaikka omien tutkimustulokseni perusteella keskustelu on luonteva osa kysymyksistä koostuvaa haastattelua, Hirsjärven ja Hurmeen mukaan haastattelulla on yksi suuri ja merkittävä ero keskusteluun. Heidän mukaansa haastattelun tehtävänä on aina kerätä tietoa. Haastattelulla on myös aina päämäärä ja se on suunniteltua toimintaa. (Hirsjärvi & Hurme 2001, 41.) Olen omien tutkimustulokseni perusteella siinä edellä mainitun kaksikon kanssa samaa mieltä, että haastattelu on suunniteltua toimintaa, vaikkakin myös keskustelun tavoitteena voi olla omien tuloksien perusteella kerätä tietoa, jos se on osana haastattelua. Tälle havainnolleni antaa tukea myös Nathan J. Gordon, William Fleisher ja Nathan Gordon, joiden mukaan haastattelu on kahden ihmisen välinen keskustelu, joka käydään kasvojen, ja sen tavoitteena on kerätä tietoa (Gordon, Fleisher, & Gordon 2011, 27). Podcastin kohdalla on myös olennaista se, että ohjelmaa tehdään yleisölle. Haastattelija toimii siis tiedonkerääjänä kuuntelevalle yleisölle, joten podcast-haastattelu on tietojen hankkimisen ja keskustelun lisäksi myös asioiden esittämistä sitä kuuntelevalle yleisölle. Pohdin tätä asiaa paljon tehdessäni omaa produktio-osaa tähän opinnäytetyöhöni eli käsikirjoitusvaiheessa olennaisena pohdintana nousi esiin se, mitä asioita yleisö haluaisi kuulla.

Yksi keskeisimmistä tutkimustuloksistani oli se, että haastattelijan toimintamallit voidaan jakaa kahteen pääluokkaan, jotka olivat kysymysmäinen toiminta ja keskusteleva toiminta. Kysymykset ja keskustelu toimivat usein yhdessä, mutta keskustelu vaatii pohjustuksena kysymyksen, jonka kautta keskusteluun päästään. Kysymys puolestaan voi olla irrallinen tästä liitosta ja koko haastattelutilanne voisi edetä pelkkien kysymysten kautta. Keskustelulla on kuitenkin elintärkeä asema haastattelun syventämisessä. Se on mainio keino, kun haastateltava pyrkii keräämään laajempaa tietoa haastateltavasta tai hänen mielipiteistään.

Lopputulena voidaan sanoa, että kysymyksillä haastattelija eli juontaja ohjailee haastattelutilannetta haluamaansa suuntaan ja keskustelevalle toiminnalle hän syventää ja kannustaa haastateltavaa puhumaan aiheesta laajemmin.

Tutkimustuloksista ilmeni myös se, että kysymykset ja kysymysmäinen toiminta ovat selvästi suosituimmat tavat viedä podcastia eteenpäin, mikä on totta kai luonnollista haastattelutilanteelle. Kysymysten ja keskustelun erosta oli havaittavissa myös se, että tämän tyyppisessä eli ajattomassa podcast-haastattelussa kysymykset ovat selvästi käsikirjoituksen pohja. Niiden kautta tehdään raamit koko podcast-jaksolle. Kaikki muu, eli tässä tapauksessa keskustelumaiset puheenvuorot, ovat käsikirjoituksen ulkopuolisia osia, joiden käsittelemät aiheet nousevat pinnalle vasta haastattelutilanteessa. Tutkimustulosteni perusteella täytyy tosin todeta myös se, että näin ei ole aina, vaan keskustelumaisuuden piirteet viittasivat välillä siihen, että sekin oli alkuperäisessä käsikirjoituksessa.

Tutkimukseni johtopäätöksistä oli myös apua tutkielman produktio-osan tekemisessä, joka on Kentän laidalla -podcast. Tässä tutkielmassa tekemieni johtopäätöksien ja havaintojen perusteella rakensin myös omaa podcastiani, jossa totesin vielä tämän tutkielman havainnot osuviksi. Tekemällä produktiota, joka oli samaa aihetta kuin itse tutkielma, pääsin näkemään myös johtopäätösteni tehon käytännössä.

Pidän siis tutkielmani keskeisimpänä havaintona sitä, että haastattelija voi luoda haluamansa näköisen haastattelun kahden päämallin kautta. Toisella hän ohjaa haastattelutilannetta haluamaansa suuntaan ja toisella hän syventää haastateltavan näkökulmia ja mielipiteitä.

7 POHDINTA

Tavoitteeni tässä tutkielmassa oli selvittää, millaisin haastattelu- ja kysymysmallein podcastin juontaja voi ohjata haastattelua podcastissa sekä miten haastattelija voi selvittää asioita haastateltavasta. Tutkimusmateriaali oli kaksi henkilöhaastatteluihin painottuvaa podcastia. Ne olivat Formula 1 -sarjan oma podcast Beyond the Grid ja Yleisradion Miten minusta tuli minä -podcast.

Valitsin molemmista ohjelmista mahdollisimman samankaltaiset vieraat, jotta ensimmäisen podcastin vieraan vaikutus olisi mahdollisimman pieni juontajan toimintaan verrattuna toisen podcastin haastateltavan vaikutuksiin. Tällä tavoin tutkimustulokset ovat pätevämpiä, koska molemmat haastattelijat kohtaavan samantyyllisen ihmisen. Mielestäni onnistuin tässä valikoinnissa hyvin.

Tietoperustassa kävin läpi podcastin syntyhistoriaa. Siitä selviää, miten ja milloin podcast on syntynyt. Lisäksi käyn siinä läpi, että milloin podcastit yleistyivät ja lähtivät leviämään – niin maailmalla kuin Suomessakin. Tietoperusta kertoo myös perusasiat podcastin tekemisestä ja sen rakenteellisista piirteistä. Tietoperustassa käsitellään myös henkilöhaastattelua ja haastattelua ylipäättään siitä näkökulmasta, miten haastattelutilanteesta olisi mahdollista ottaa mahdollisimman paljon irti.

Tutkimuskysymyksenäni oli se, miten podcastin juontaja eli haastattelija pystyy ohjailemaan podcastia haluamallaan tavalla ja miten hän pystyy vaikuttamaan sen kulkuun. Tukevana kysymyksenäni oli se, millä keinoin haastattelija pystyy keräämään syvällisempää tietoa ja enemmän tietoa haastateltavasta. Molempiin pohdintoihin löytyi vastaus tutkielmassani näiden kahden henkilöhaastatteluihin painottuvan podcastin kautta.

Tutkimusaineisto oli periaatteessa riittävän kattava, sillä näiden kahden tutkimani podcast-haastattelun avulla pystyin löytämään vastaukset tutkimuskysymyksiini. Tutkimusaineistoa olisi voinut laajentaa siten, että olisi lisännyt siihen vielä yhden podcastin. Tuon podcastin tyyppi olisi voinut olla joko samanlainen nykyisten kanssa tai toisenlaisen tuloksen saamiseksi olisi voinut valita täysin erityyppisen podcastin. Nyt molemmat tutkimani podcast-lähetykset olivat samantyyppisiä suoraviivaisia henkilöhaastattelutilanteita, jollaisen lisääminen olisi myös voinut vahventaa tutkimustuloksia, koska otanta olisi ollut laajempi. Kuitenkin mielestäni suuremman hyödyn tutkielmalle olisi

voinut saada lisäämällä tutkimusaineistoon hieman erityyppisen podcastin. Podcastin, jossa haastattelutilanne ei olisi sellainen, jossa vain istuskellaan ja keskustellaan, vaan haastatteluympäristö voisi olla aktivoiva, kuten esimerkiksi jokin haastateltavalle henkilölle tärkeä paikka.

Eri tyyppisen podcastin avulla voisikin saada helposti samasta aiheesta tehtäväksi myös toisen tutkielman. Siinä olisi mahdollista vertailla juontajan mahdollisia vaikutuskeinojen eroja, kun ympäristö haastattelulle vaihtuu. Tutkimuskysymyksenä voisi olla esimerkiksi tämä: Minkälaiset vaikutukset ympäristöllä on podcastin henkilöhaastattelun rakentumiselle. Tällöin eroa voisi tulla klassisen radiostudiossa tehdyn haastattelun analyysiin, koska kysymysaiheita ja vaikutuskeinoja voisi tulla ympäristöstä, josta voisi keksiä kysymyksiä haastateltavalle, tai haastateltava voisi itse keksiä lisää sanottavaa tutusta ympäristöstään.

Onnistuin mielestäni tutkielmani rajauksessa ja aihevalinnassa hyvin koko opinnäytetyötä ajatellen. Oma opinnäytetyöni koostuu tutkielmasta ja produktiosta. Tutkielma ja produktio kulkivat koko ajan näppärästi käsikkäin. Kun tutkielmassa kävin läpi haastattelumenetelmiä ja podcastin rakennetta, niin produktiossani tein podcast-sarjan, jonka jokainen jakso on uusi henkilöhaastattelu. Myös tutkielmani tulokset auttoivat podcastin tekemisessä ja vastavuoroisesti oman podcastin tekeminen vahvisti näkemystä tutkielmani tutkimustuloksista.

LÄHTEET

Aalho, J. 2017. Mikä on podcast? Kertojan ääni -blogin artikkeli. Viitattu 13.3.2020, <https://kertojanaani.fi/mika-on-podcast/>.

Auvinen, S. 2017. Piraattiradion paluu. Voima-lehden artikkeli. Viitattu 13.3.2020, <https://voima.fi/artikkeli/2017/piraattiradion-paluu/>.

Gilham, B. 2005. Research Interviewing: The Range of Techniques. Maidenhead McGraw-Hill International (UK) Ltd.

Gordon N. J., Fleisher W. L. & Gordon N. 2011. Effective Interviewing and Interrogation Techniques. Academic Press.

Herrington, J. & Gillmor, D. 2005. Podcasting hacks: Tips and tools for blogging out loud. O'Reilly Media. <https://learning.oreilly.com/library/view/podcasting-hacks/0596100663/?ar> (vaatii käyttöoikeuden).

Hirsjärvi, S. & Hurme, H. 2001. Teemahaastattelun teoria ja käytäntö. Helsinki: Yliopistopaino.

Jääntti, M. 2019. Yllätyksiä, huumoria ja poikkeuksellisia tarinoita: Miten Ylen suosittu podcastit on rakennettu? Opinnäytetyö, AMK. Oulun ammattikorkeakoulu, viestinnän tutkinto-ohjelma, journalismin suuntautumisvaihtoehto. Viitattu 16.4.2020, https://www.theseus.fi/bitstream/handle/10024/169506/Mari_Jaantti.pdf?sequence=2&isAllowed=y.

Kajaanin ammattikorkeakoulu. Vertaileva tutkimus. Viitattu 15.3.2020, <https://www.kamk.fi/fi/opari/Opinnaytetyopakki/Teoreettinen-materiaali/Tukimateriaali/Tutkimustyytit/Vertaileva>.

Kari, A. 2019. Podcast haastatteluformaatin uudistajana. Opinnäytetyö, AMK. Oulun ammattikorkeakoulu, viestinnän tutkinto-ohjelma, journalismin suuntautumisvaihtoehto. Viitattu 15.4.2020, <https://oamk.finna.fi/Record/leevi.217574> (käytettävissä Oamkin verkossa).

Kortesuo, K. 2019. Kaikenkattava sisällöntuotannon opas yrityksille: tee teksti, kokoa kuva, puhu podcast. Helsinki: Kauppakamari.

Lintula, A. & Valkama, M. 2009. Nuoren toimittajan eloonjäämisopas. Helsinki: Ajatus Kirjat.

One Fine Play 2019. A Brief History of Podcasting. Viitattu 13.3.2020, <https://www.onefineplay.com/latest/2019/8/2/a-brief-history-of-podcasting>.

Tuomi, J. & Sarajärvi A. 2009. Laadullinen tutkimus ja sisällönanalyysi. Helsinki: Tammi.

Upola, T. 2018. Livenä ja läsnä: Verkon uudet juttutyypit. Helsinki: Art House

Kepeä, tietyllä tavalla joo, mutta se kepeys johtuu siitä, että on kyky nähdä asioiden olennainen juttu ja suhtautua kepeästi jopa vaikeisiin asioihin. Se on mun mielestä mielettömän suuri taito, semmoinen positiivisuus ja nähdä niin, ku jutuissa humoristinen puoli. Se on semmonen lahja ja taito, joka on erittäin arvokas.

J: Kari Hietalahti tervetuloa Miten minusta tuli minä -ohjelmaan.

KH: Joo, kiitos vaan

J: Tunnistit varmaan äänen?

KH: Joo, Jasuhan se siellä.

J: Janus Hanski aloitti sinun luonnehdintasi sanalla kepeä. (1)

KH: Joo, Januksen kanssa me ollaan kierretty, kierretty ympäri Suomen maata oikeastaan tota niin Tervasaaren kesäteatterin kanssa, joka meillä on vieläkin. Se oli ennen Vintiöitä. 93 me perustettiin se yhdellä kuvaustauolla. Tervasaaren kesäteatteri. Siitä asti on kierretty ja tehty edelleenkin satunnaisia keikkoja, jos joku on halunnut meitä jonnekin pelleilemään, niin Januksen kans ollaan puhuttu paljon automatkoilla asioista. Ja Jasulta on kuullut sellaisia ns. elämän totuuksia, koska hän on käynyt aika semmosen elämän ite. Tota niin tämmösen raitistumisen ja tämmösen kautta tätä, niin se on ehkä mun syvällisin kaveri. Ja ehkä paras kaveri, paras kaveri.

J: Hän tietää, mistä puhuu. (2)

KH: Joo, kyllä mä tuosta hahmotin just sellasta, että ettii tommosia ei nyt humoristisia, mutta tollasia kepeitä pointteja tällaisiin vakavempiinkin asioihin, ettei ota niin vakavasti aina kaikkea.

J: Minkälaisia ovat ensimmäiset lapsuusmuistosi? (3)

KH: Mä synnyin Savonlinnassa ja asuin siellä 18 vuotta. Ja tota noin niin mun lapsuusmuistot oikeastaan liittyy tota mummolaan, ukin ja mummon luokse, jossa olin aika paljon, koska mulla oli todella nuoret vanhemmat. Kun mä synnyin, mun äiti oli 17 ja isä oli 19, mutta mä oon isän tämmösen armeijakalenterin löytäny, et se pääsi lomille tai armeijasta pois 10.9.64 ja mä synnyin 13. ja se oli aliupseerikoulussa. Se menee just aika nappiin, että siinä lomilla ollaan käyty naisissa. Että varmaan ku oli nuoret vanhemmat, niin mä oli hirmu paljon isovanhempien luona. Johtuen varmaan opiskeluista ja tämmösistä, että liittyy kyllä aika paljon sinne.

J: Mummolassa oli myös isomummo ja muistan lukeneeni jostain, että jos kuria ei syntynyt, hän oli se, joka tarttui remeliin tarpeen vaatiessa. (4)

KH: Joo, se oli mummomamma, joka asu siellä myös. Hän oli mun mummin äiti ja hän oli sellainen, joka veti kyllä remelillä ja muistan aina sen, kun se teki ruokaa, sillä oli tupakka suussa ja sitä tuhkaa tippui aina sinne ruokaa mut kukaan ei uskaltanut sanoa siitä yhtään mitään. Sitä oli vaan pakko syödä, vaikka se oli täynnä tuhkaa se ruoka.

J: Tästä tuli heti mieleen, että ajattelen sinua komiikan tekijänä, välittömästi tuli mieleen sellainen ruotsalainen kokki, joku Muppet Show, tai tämmönen, jossa kokilta tippuu tuhkaa ja kaiken maailman muita vähän ylimääräisiä aineksia. (5)

KH: Joo, niin taisi ollakin.

J: Oletko käyttänyt tätä röökaavaa mummoa? (6)

KH: En ole kyllä käyttänyt sitä, että kai siinä joku kunnioitus sitten jäi. Sen mä muistan, että semmonen muistikuva on siitä mummomammasta, että se oli Tapio Rautavaaran kaveri. Muistan keran, kun menin yläkertaan ja Rautavaara istu siellä kitaran kanssa soittamassa, mutta enhän mä nyt silloin tiennyt, että kuka se on.

J: Muistatko, näetkö sen? (7)

KH: Kyllä mää muistan sen, että se istu siellä. Mummomamma oli aika vanha silloin jo, mutta mä muistan sellasen äijän siellä. Kuulin sitten jälkikäteen, että se oli Rautavaara.

J: Tekisi heti mieli kysyä ja kysynkin, että muistatko tai tunsitko mitään Tapsan karismaa vai olitko, niin pieni ettei... (8)

KH: No kyllä se ainakin on sillä tavalla jäänyt mieleen. Tuommosia tiettyjä tyyppisiä, kun on tavannut eikä oikeastaan ole tiennyt, että ketä ne on. Esimerkiksi Kalervo Palsan olen aikanaan tavannut sattumalta baarissa ja se jäi silleen mieleen, että mä kuulin vasta jälkikäteen, että se oli. Siinä oli jotain outoa, vaikka se oli tavallaan yksi renttu muiden joukossa. Mutta siinä oli jotain outoa veto-voimaa.

J: Se kohta jää mieleen, yksi miljoonista ja sit myöhemmin alkaa selvitä et ilmankos et se oli se tyyppi. (9)

KH: Siellä varmaan kitaraa veivas moni muukin, mutta mulle se jäi, mutta voihan se olla, että mä kuulin jälkikäteen, että se on sillä tavalla piirtynyt, mutta kyllä mä uskon, että se jäi.

J: Mites sitten, ei isomummu, vaan isoisä. Hän oli poliisi. Siitä oli apua nuorempana myös Savonlinnan turulla. (10)

KH: Joo, yksi jätkä oli mun päällä ja oli lyömässä. Kaveri huutaa vierestä, että älä lyö sitä et se on poliisin poika. Enkä viittiny korjata siitä, että mä oon poliisin pojanpoika. Kävi hyvin mulle kyllä.

J: Pappa pelasti, ai siinä on tämmönen tositarina? (11)

KH: Joo, muuten olisin saanut turpaan oikein kunnolla. Mutta ei saa lyödä, ku se on poliisin poika.

J: Mitä muuta lapsuudessa? Sä kävit pianotunneilla ja ootko laulanu muuten kirkkokuorossa? (12)

KH: Joo, kyllä mää siihen aikaan, kun olin pieni. Nyt oon oman pojan kautta huomannu, että tomosiin näytelmäkerhoihin ei paljoa mennä, varsinkaan kuoroihin. Meillä oli sillee, että sinne oikein hinguttiin kuoroonkin laulamaan ja näytelmäkerhoon ja sitä kautta mä sit kirkkokuorossakin lauloin. Mulla on semmosia kuvia, kun mä olen jossain laulukilpailussakin joku merimieshattu päässä ja hampaita on yksi suussa suunnilleen. Ja tulin muistaakseni toiseksi jossain Simpeleen laulukilpailussa. Mutta sitten rupesin pelaamaan kiekkoa, mut mun äiti laitto mut sit pianotunneille, mutta ei

siitä oikein mitään tullu. Sit mä kävin siihen asti siinä et pojat rupes, niin ku mulla oli rupes samaan aikaan olemaan kiekko-harjoituksia ja keskiviikkoisin ku pianotunti, meillä olis ollut myös jääkiekkotreenit. Sen voi kuvitella, kun nuori jätkä sanoo "mää en voi tulla tänne reeneihin, kun mä lähen soittamaan pianoa". Se huuto siellä ja päänaukominen oli ihan järjetöntä. Kyllä se lensi aika nopeasti nurkkaan. Itkun kautta äitille, että pääsiskö pois siitä. Nyt harmittaa se, että ei käyny. En mä osaa sen kummemmin soittaa kuin silloinkaan.

J: Koulu-aikoina vähän myöhemmin. Oliko opettajanasi eräs Petri Tiili? (13)

KH: Joo, sekin on hauska, että Savonlinnassa olin ala-asteella, onko se nyt normaalikoulu... no joo, mutta kuitenkin. Se oli semmonen, missä oli opettajakoulutuslaitos, niin sieltä tuli meille aina semmosia tuntiopettajia. Yhden periodin veti sitten Pelle Miljoona, Petri Tiili. Sillä oli musta semmonen bändi silloin, ku Columbo, jonka biisiä se soitti. Se piti mulle muistaakseni biologiaa ja musiikkia. Musiikkitunnilla pidettiin semmonen levyraati, jossa se soitti tän Columbo-yhtyeen biisin ja me annettiin sille suunnilleen nolla pistettä ja se oli hänen oma bändi. Mutta sitten se NUS, mikä oli tosi kova juttu. Kyllä mä olen Miljoonan kanssa jutellut tästä. Eihän se mua tietenkään muista, mutta muistaa kuitenkin sen ajan.

J: Mitenkäs silloin 70-luvun lopussa ja 80-luvun alussa Savonlinnassa, kun ylipäätään Suomessa oli nuoriso jakautunut jonkinlaiseen nelikenttään, että oli diinarit, punkkarit, hämyt diskohiret, niin mihin lokeroon sä loksahdit? (14)

KH: No meillä oli sillä lailla koulussa, että konvettitilaisuuksia, missä opeteltiin juomaan ensimmäistä kertaa viinaa ja kaljaa. Sinne salakuljetettiin, mutta se oli sitten vähän myöhemmin. Kuitenkin oli näitä konvettitilaisuuksia, joissa kävi esiintymässä Hurricanes, Teddy and the Tigers ja Eppu Normaali kävi siellä. Se oli sillä tavalla, että Teddy and the Tigers tuli esiintymään, me oltiin järjetömiä diinareita. Mullakin oli tukka rasvassa ja isän nailonpaita päällä. Sitten mä menin diinarina kattoon Eppu Normaalia ja tulin punkkarina ulos. Et se vaihtu aika nopeasti. Lähti geelit tukasta tai sit alettiin sotkemaan sitä toiseen suuntaan.

J: Oliko siellä siihen aikaan, kun pääkaupunkiseudulla oli aika kovia tällaisia ihan väkivaltaisia yhteenottoja, siis jengitappeluita 70-luvun lopulla, 80-luvun alussa, niin oliko Savonlinnassa? (15)

KH: Oli joo. Kyllä siellä kaupunginosatappeluita oli. Mä olin sillä tavalla siellä mukana, että pyörin taustaveikkona. Mentiin johonkin kahinoihin mukaan, mutta ei johtajana todellakaan. Kyllä me seurattiin sellaisia tiettyjä tyyppisiä ja menttiin eri kaupunginosaan vähän niinku tappelemaan.

J: Se oli sellaista aikaa, jota ei varmaan luojan kiitos enää koskaan tule, mutta... (16)

KH: Mä muistan sillo Suosikki-lehteä luettiin ja ihannoitiin tätä, että Helsingissä siellä on ihan selkeä tappelu, että kyllä se lähti jonkin Suosikki-lehden mukana varmasti. Silloin muista lukeneeni Englannista, kun oli näitä modeja et kyl ne vaikutti tosi paljon silloin. Se oli jotenkin hienoa.

J: Se jengikulttuuri levisi ja sen mukana pidettiin ihan normaalina, että lähdetään tappelemaan. (17)

KH: Joo viikonloppuna, että mennään tappelemaan. Vanhemmatkin varmaan tiesivät, mutta se vain oli niin.

J: Kummallista aikaa. (18)

KH: Niin, tää on nyt vähän tyhmää, mutta jollain tavalla ymmärrän tuota jalkapallofanaattisuutta. Semmonen jengitouhu on siirtynyt siihen enemmän, mutta ei onneksi Suomessa.

J: Noo, sulla oli fanaattisuutta jääkiekossa ja jääkiekko oli ykkösjuttu ja pelasit B-junnuna vielä vanhempien sarjassa A-junnuissa ja siellä tuli se pimeä puoli tutuksi. (19)

Taisi Hissulla loppua pelikieltoon vielä, jos en ihan väärin muista niin oisko se ollut Imatran Ketterää vastaan. Hissu sai pelikiellon ja sen luistimet taisi jäädä naukaan sen jälkeen.

J: Voisin kuvitella, että hän on kiltti ja rauhallinen mies. (20)

Noo kentällä ei niinkään kiltti eikä rauhallinen, että se tuli muistaakseni väkivaltaisuudesta, että johonkin tappelun kahinaan se päätty ja semmoseen yleiseen sähinään, että se oli aikamoinen lopetus.

KH: Mää olin niinku B-junnuikäinen, kun mä pelasin A-junnuissa. Meidän A-junnut pelas nuorten SM-sarjaa ja me päästiin sinne sitten pelaamaan. Totta kai se kilahti tämmösen nuoren pojan nuppiin, kun pääsi pelaamaan Keskisiä vastaan ja tämmösiä tulevia suuruuksia vastaan ja sai niiltä

oikein kunnolla turpaan. Mutta se kuitenkin jäi sillä tavalla, että me pelattiin myös B-junnuotteluita ja sit se ylilyönti tapahtu tuolla Varkaudessa Valtteja vastaan, jossa tota niin... kun mä oon aika hyvä ajamaan miestä. Se oli oikeastaan, mun vahvuus oli semmonen, että olin aika kova hämmentämään ja häiritsemään. Ja osasin ajaa aika hyvin. En mää niitä maaleja sillä lailla osannu tehdä, mutta kyllä mä jätkän osasin ajaa yli. Mä näin, että pakki odottaa syöttöä maalin takana ja mää laskin, että kun se syöttö lähti sille pakille, että kun se pakki saa sen kiekon, niin mä oon just silloin siinä. Otin kovan vauhdin ja ajoin sen yli. Mää sain 5 minuuttia pelkästä ajosta. Ja mä lensin sen pojan päälle ja se teki semmosen virheen se poika, että se potkas luistimella munille. Mikä oli siihen aikaan aika törkeä. Eikä sitä kukaan huomannut, mutta mulla kilahti siinä ihan täysin ja mä huitasin sitä mailalla päähän. Se meni erittäin törkeänä liittoon ja mä sain tavallaan pelikiellon niinku elinikäisen, mutta en mä usko, että se on voimassa, koska olen pelannut sen jälkeenkin Oilersin hyväntekeväisyysotteluita ja kaikkea.

J: No se on hyvä, että juniorina hankittu pelikielto ei koske enää hyväntekeväisyysotteluita. Mutta tuossa äskön äänessä ollut lapsuudenystäväsi ja pelikaverisi näyttelijä Petri Manninen kertoi, että se pelikielto tuli siitä, että tulit jäähyahtiosta ja vielä sen jälkeen teloit keskialueella vielä jonkun vastustajan pahasti kumoon. Muisti väärin? (21)

KH: Ei, se on ihan sen oma kokemus. Manninen ite teki niin, mutta hänellä loppu ura lähes samalla tavalla, mutta se on toinen juttu. Mutta niin, mut laitettiin jäähylle kyllä siitä, mutta sitten mut ohjattiin vielä ulos sieltä. Se oli aika huimaa nuorelle semmonen kokemus, että se yleisö, jota jonkun verran siellä oli pikkupaikkakunnalla, että ne huutaa sulle "sika, sika, sika". Sitten mää menin vielä koppiin, ja sen pojan, jonka mää olin telonut, niin sen isä ja äiti tuli vielä sinne koppiin. Siellä ei ollut ketään muita kuin minä ja sen isä ja äiti.

J: Mitä he sanoivat sinulle? (22)

KH: Kyllähän ne ripitti kovasti ja ihmettelivät sitä. Ja kyllä se bussimatka sieltä Varkaudesta oli aika hiljaista, että valmentajatkin oli, että mitä sulle tapahtu. Mut se oli pimee hetki ja kyllä sen tietää et semmonen on olemassa varmaan joka ihmisellä.

J: Oletko tutustunut siihen pimeään puoleen usein? (23)

KH: Siis kyllä sitä tunnetta on ehtinyt teatterikoulun aikana, kun sitä etsittiin paljon tuollaisia puolia itsestä. Kyllä yritin hakea sitä tunnetta ja palata siihen, että mikä on semmonen äärimmäinen väkivallan tunne.

J: Se pitäisi kuitenkin pystyä näyttämöllä kontrolloimaan. (24)

KH: Totta kai, että eihän se saa mennä siihen, että kyllä näyttelemine on pelkästään tekniikka, johon lisätään tuommonen tunne. Pitäähän sen olla kontrolloitua. Eihän siinä muuten ole mitään järkeä.

J: Niinpä. Mitä sille kaverille muuten kävi? (25)

KH: Se oli semmonen onni, että sillä oli semmonen verkko tuossa.

J: Että ei hampaita mennyt? (26)

KH: Ei mennyt mitään sillä tavalla. Se oli vielä nuorempi kuin minä se poika, mutta ei sillä ollut siinä mitään merkitystä. Ei sitä huomannut. Mutta aika pelottava kokemus silleen, kun ajattelee.

J: Harmittiko sinua tai mikä oli tunne, kun tiesit, että nyt loppu lätkän peluu tähän? (27)

KH: No tiesti se ehkä hetken harmitti. Se harmitti mun isää paljon, kun se kuvitteli, että ehkä musta vois joskus tulla jotain sillä saralla.

Sehän oli semmonen porukan hauskuuttaja. Niitä jotain juttuja, mitä silloin jauhettiin, niin muistaisin, että Vintiöissä oli sieltä ajalta juttuja. Kyllä se oli semmoista suunpieksäntää siellä Savonlinnassa olemine. Sieltä asti Kari on napannut varmaan juttuja aika paljon ja hahmoja kylläkin.

J: Sanoi Petri Manninen. Kysyin häneltä, että miten sinusta Kari Hietalahti mahdollisesti näkyy tulevat näyttelijänlahjat, kuten kuulit, niin muistatko nuo hauskuuttamisen hetket? (28)

KH: Joo, se oli semmoista. Oikeastaan Mannisen Peten kans me oltiin... kun isä ja äiti eros, me puhuttiin ravintola Hietalahdesta. Mää jäin isän kanssa asumaan semmosessa kaksiossa ja siellä oli aika paljon porukkaa aina. Pidettiin hauskaa ja kuunneltiin paljon levyjä, heitettiin läppää ja hauskuutettiin toisiamme tyhmillä hahmoilla ja kyllä se totta on, että silloin jo etittiin noita hahmoja ihan tiedostamatta. Mutta hauskuutettiin toisiamme ja bileissä ihmisiä.

J: Mihin vaiheeseen, ennen ensimmäistä kappaletta käytiin armeijassa Lappeenrannassa ja siellä oli jo teatteriin pyrkiminen vahvasti päällä, mutta missä vaiheessa noin teini-ikäisenä aloit tuntea niitä ensimmäisiä voimakkaita vetoja kohti näyttelemistä? (29)

KH: Se oli tuota, se oikeastaan tuli siinä, kun koulut loppuivat. Niin sitä rupesi miettimään, että mikä kiinnostaisi. Justiin tämän Mannisen Peten kanssa istuimme, mää muistan sen tilanteen, kun istuimme ravintolassa ja mietittiin et mitä hemmettiä sitä ruvetaan tekemään. Että eihän tästä tule mitään. Mitkään lukuhommat ei oikein kiinnosta et mikä meitä kiinnostais, et mitä me tehdään. Me katotaan paljon elokuvia. Ruvetaan elokuvanäyttelijöiksi. Ihan tällainen maalainen ajatus. Moukan ajatus: Hei ruvetaan elokuvanäyttelijöiksi. No aletaan vaan! Että mitenhän se tapahtuu. Mää otan selvää ja sitten otettiin selvää, että on olemassa tällainen ku teatterikoulu Helsingissä. Mitenhän sinne pääsis? Sitten joku neuvoi meille, että sinne pitää hakea. Siitä se sitten pikkuhiljaa lähti. Mutta elokuvanäyttelijöiksi me meinattiin ensiksi lähteä. Suoraan kiekkokaukaloista. Sinänsä aika hauskaa, että tota niin molemmat meistä pääsi kuitenkin alalle. Petehän on kansallisteatterin aivan tällaisia suuria hahmoja.

J: Puhutaan sitten vähän geeneistä. Äiti oli sairaanhoitaja ja isä oli maanmittausteknikko ja isomummun kaveri oli Tapio Rautavaara, mutta onko suvussa näyttelijöitä ja taiteilijoita? (39)

KH: Mun ukki ja nimenomaan isän puolelta oli mummi ja ukki, justiin tämä poliisiveikoksi ja poliisimammaksi sanotaan, niin ne oli kovia harrastajateatteri-ihmisiä. Ja tanhusivat kovasti ja kaikkea. Mää en tiää, että oisko se sieltä päin sitten lähtenyt, että mun isä on aikoinaan Ere Kokkosen näytelmässä näytellyt liikennemerkkiä. Että se on hänen suurin saavutus tällä alalla. Sinänsä onhan se vaikea esittää STOP-merkkiä. Mutta sieltä se oikeastaan on. Ei mua oo mitenkään johdateltu tähän, että kyllä se on ihan oma päätös ollut. Se on vain jostain tullut.

J: Miten se kouluaika, kun jäit isän kanssa kaksin asumaan ja tavallaan oli onnenpotku, että isä löysi uuden elämäkumppanin, niin sait niin sanotusti omaa laatuaikaa, mutta siinä taisi koulunkäynti vähän kärsiä? (40)

KH: Joo, se oli sillee, että mää oon aina sanonut, että oon oikeastaan 16-vuotiaasta asti asunut yksin. Vaikka isän kanssa asuttiin, mutta isällä oli naisystävä, jonka kanssa hän on nyt naimisissa-kin Joensuussa ja lapsiakin. Mutta se anto mulle hyvän vapauden sitten rellestellä ja kavereitten

kanssa viettää aikaa meillä. Kyllä mä sitten pääsin ylioppilaaksi ihan nippanappa. Mutta joka kesällä ehdot oli, että jouduin saksaa ja ruotsia lukea joka kesä.

J: Sitten tosiaan lähditte Petrin kanssa pyrkimään teatterikouluun. Tai taisi olla silloin jo teatterikorkeakoulun nimellä. Jouko Turkka oli siellä äksynä rehtorina eikä huolinut. (41)

KH: Joo, ensimmäisen kerran, kun pyrin sinne, niin pääsin kuitenkin kolmanteen vaiheeseen. Joka oli sitten vähän semmonen, että tässä voisi olla ja mun vanhemmatkin tajusivat, että perkele se saattaa oikeasti päästä. Mää muistan, kun äitikin sanoi, että se saattaa oikeasti päästä sinne. Ensin aattelivat, että antaa sen kokeilla. Mutta Turkka oli eri mieltä. Se kutsui mua pallopääksi ja Jofapaidaksi. Punanen Jofa-paita ja pallopää. Olin armeijassa, niin mulla oli sellainen piikitukka. Se ei sitten laskenut mua ja sitten seuraavana vuonna, kun yritin uudestaan ja taas kolmanteen vaiheeseen pääsin ja taas tuli Turkka vastaan, niin se sano mulle, että et sää ainakaan kolmeen vuoteen tuu tähän kouluun pääsemään. Mut samana vuonna oli sit Tampereelle haku ja Kaisa Korhonen otti mut. Mut se on tärkeä, mikä myöskin anto sellaisen loppusilauksen tälle jutulle se, kun mä ensimmäistä kertaa pyrin teatterikouluun, niin mä olin tilannut teatterilehden armeijaan. Ja siellä välissä oli aikoinaan silloin, en tiiä onko enää, mutta siellä oli näytelmiä siellä välissä. ja siellä oli Jussi Parven Jumalan rakastaja. Ja mä luin sen ja se oli ihan käsittämätön teksti. Ja mä aattelin, että eihän tämmöstä voi olla, että ei tämmöstä voi esittää missään. Ja sit mä katoin, että joku ryhmäteatteri Helsingissä esittää Jumalan rakastajaa. Ja mä sain sitten hommattua sinne liput. Menin kattomaan armeijapuvussa, ja se oli ihan huikea esitys.

J: Tulitko lomalla Lappeenrannasta junalla Helsinkiin? (42)

KH: Eiku se oli sama reissu, ku mä olin vielä pyrkimässä. Mulla oli joku toinen vaihe teatterikoulussa ja mä kävin kattomassa Jumalan rakastajaa ja mä olin aivan ällistynyt, että voiko tämmöistä... siinä Kari Väänänen ja Kallialan Aake teki huikeeta työtä ja määmenin ihan sekasin siitä. Se oli semmonen lopullinen, että tälle alalle on pakko päästä. Oon mää tästä Väänäsellekkin sanonut, että sitä on kiittäminen sitä ja Aakee tietenkkin. Kavereita ollaan.

Kari oli Savonlinnan kesäteatterissa Robin Hoodissa mukana. Sehän näytteli tätä kaupungin sheriffiä, ja siinä oli semmoinen kohtausta, että sen piti näyttellä nukkuvaa sheriffiä siinä, mutta se puhu niin paljon siinä unissaan, että se söi sen koko kohtausta, että se ei malttanut olla hiljaa ees sitä aikaa sillo.

KH: Joo, se oli sen ensimmäisen teatterikouluun pyrkimisen jälkeen semmonen Teatteriroiskis, sellainen harrastajaryhmä, missä esitettiin tuota Robin Hoodia, ja mä olin se Nottinghamin sheriffi siinä. Me kierrettiin pikkupaikkakuntia, Savonlinnan lähikuntia. Se oli tosi kivaa. Siinä tuli ensimmäistä kertaa näyteltä ja hirveitä kohkaamista se varmaan oli. Varmaan tuommoista Vintiö-meininkiä. Musta tuntuu, että siinä oli ihan tommosta improa nähtävästi ollu. Että on pitänyt nukkua eikä ole pysynyt hiljaa ja lähtenyt sooloilemaan ja jo silloin syömään kohtauksia.

J: Jo silloin lähtenyt syömään muiden kohtauksia tai koko kohtauksen. Tuntuu todella mielenkiintoiselta se, että jääkiekkoilija, joka ajaa miehen kuin miehen seinälle, jos tarve niin vaatii, niin lähtee kohti teatteria ja hakeutuu näyttelijäksi. Mistä sä sait sen rohkeuden, koska se on kuitenkin ihan toinen maailma sitten? Vai onks se toinen maailma? (43)

KH: No eihän se, jos ajattelee vaikka Turkan koulua, niin se on vielä kovempi paikka varmasti, ku kiekkokaukalot. Kyllähän sitten varmasti tuli luettua kaikkia juttuja ja siihen tuli myös semmoinen vähän ihailu sitä kovuutta ja maailmaa, että mikähän maailma se on, että se on varmasti ihan uusi maailma, jota se sitten olikin, kun meni sinne kokeisiin. Kyllä sieltä tuli niin raihnasena takaisin. Turhaa itsensä rikkoneena oikeestaan, kuten ajattelin silloin, että herranjumala, kun ei edes pääsyt, ja ne oli ihan karneat ne kokeet.

J: Puhutko nyt...(44)

KH: Turkan kokeista. Niistä kolmannen vaiheen kokeista. Ne oli ihan järkyttävän fyysiset. Siellä punnerrettiin niin pitkään, että lähti melkeen taju ja hypittiin hyppyjä. Mä muista siellä oli Halosen Jari samaan aikaan ja mä katoin, kun se hakkas päätään puolapuihin. Se oli niin sisällä siinä menossa sinne kouluun. Siinä vaiheessa mä tajusin, että mä tota tee, että tossa on se raja. Mä en siis en perkele hakkaa päätä puolapuihin. Mää en myöskään päässy sinne, joka mua harmitti tosi paljon. Paitsi sitten, kun pääsin Tampereelle, niin kyllä se oli ehkä mulle kuitenkin se oikea koulu.

J: Kanava on Radio Suomi ja ohjelma on Miten minusta tuli minä ja vieraana on Kari Hietalahti. Minä olen Marko Gustafsson ja musiikki on Karin valitsemaa. Tässä musiikkia Vintiöt-sarjasta. (45)

J: Niin kuin aiemmin jo Petri Manninen sanoi, että olit kova väentämään sketsiä ja naurattamaan ihmisiä, ja hän väitti kivenkovaan, että hän tunnisti muun muassa vanhasta Vintiöt-sarjasta vielä vanhempia juttuja, joita olet jo nuorukaisena Savonlinnassa väentänyt. (46)

KH: Joo, en tiää, onko se savolainen piirre, mutta kerrotaan paljon tarinoita ja juttuja, jotka sitten jää, jotka sitten hahmottuu päässä jonkinlaiseksi. Eihän nämä hahmot sinänsä siellä sillä tavalla liikkunu, että ne ihan yks yhteen, mutta ne jutut yhdistettynä omaan mielikuvaan jostain tyyppistä. On osa ihan suoraan, että siellä on ihan suoraan varastettu lähipiiristä.

J: Otetaan esimerkki elävästä elämästä siitä, että kun yritetään hahmottaa, että millainen ihminen on Kari Hietalahti ja miten hänestä on tuollainen tullut, niin siihen meillä on apuna tietenkin hyvät ystävät. (47)

Mulla on helppo muistaa se päivä, kun mun poikani syntyi sinä päivänä 19 vuotta sitten ja mä vietin varpajaisjuhlia ja sinne tuli tämmönen isompi kaveriporukka ja siinä oli ensimmäistä kertaa Hissu mukana. Ja muistan sen niin kuin usein tärkeät ihmissuhteet, niin muistaa ensimmäisestä tapaamisesta ja muistan sen oikein elävästi sen kohtaamisen. Muistan, että istuin baaritiskillä jossain, missä oli paljon porukkaa ja Hissu lähestyi mua. Sit ku se pääsi mun kohdalle, se lankes polvilleen ja suuteli mun jalkoja.

J: Tuntematta sinua? (48)

Niin. Se halus tehdä jotenkin. Hissu on semmonen, että siinä on aina jotain hauskaa ja jonkinäköinen vire, että se tekee. Se käveli ja katto silmiin ja teki juuri jotain todella yllättävää ja hämmentävää.

KH: Joo, kyllä se varmasti meni noin. Mutta Janus on semmonen ihme tuijottelija. Mä muistan sen tilanteen jollain tavalla, että sillä oli pistävät silmät ja mä en sitä tuntenut ja se oli musta jotenkin outo. Niin mä halusin murtaa sen jään ja sit meistä tulikin heti kavereita et se rupes nauraa. Se oli kiva huomata, että se ei ollut mikään kusipää. Mut se näytti ihan siltä. Ehkä se oli vaan, että mä yritin murtaa sen siinä. Kattoo mimmonen tyyppi se on.

J: Palataan vielä sinne Tampereen näyttelijätyölaitokselle ja sieltä sitten Pekka Milonoff poimi sinut suoraan KOM-teatteriin koulunpenkiltä. (49)

KH: Joo, sinänsä tää on menny aika onnellisten korttien alla koko touho jollain tavalla. Ainakin se alkupuoli, että ylipäättään pääsiin kouluun ja sitten, kun kerkes koulussa alkaa miettiä, että perustanko omaa teatteriryhmää. Mää muistan, kun mietittiin kurssikavereiden kanssa, että mennään

Kokkolaan ja vallataan Kokkolan kaupunginteatteri, mikä tuntuu todella hienolta ajatukselta. Perustetaan oma ryhmä ja tehdään jotain hurjaa. Sit tuleekin soitto, että Pekka Milonoff täällä terve, että tuutko KOM-teatteriin. No se Kokkola jäi saman tien siihen. Totta kai, koska sitten pääsi Helsinkiin ja KOM-teatterihan oli tosi kova juttu. Joka sitten oli se lopullinen teatterikoulu mulle, että siellä sai tehdä niin hienoja rooleja ja meitä oli alkuajoina vain kaks miesnäyttelijää. Valkeajärven Pekka ja minä, niin saatiin tehdä, vaikka mimmosia rooleja. Sit sinne tuli Volasen Jania ja Eero Aho ja kaikkia tämmösiä hienoja tyyppejä ja sit naisten puolelta Lymiä ja Ona Kamua ja siellä laulettiin paljon ja käytiin ulkomailla. Heti ku mä menin sinne, niin olikin yllättäen tulossa Kuuban-matka just siinä korvilla, että päästiin Kuubaan.

J: Ei haitannut yhtään? (50)

KH: Ei se haitannut siinä, että lähdetään kahdeksi ja puoleksi viikoksi Kuubaan. Se oli kyllä hieno paikka olla töissä. Mutta se oli se lopullinen koulu oikeastaan, että tuo teatterikoulu kuitenkin menee sillä tavalla, että oppia tulee et se menee toisesta korvaan sisään ja toisesta ulos, että sinne jää jotakin. Oikeastaan pois siellä poistettiin – tärkeintä mitä Kaisa Korhonen teki – se poisti multa semmosia tiettyjä juttuja, jotka oli semmosia. Se kutsui mua jääkiekkoilija tomumajaksi. Semmoista kulmikkua ja opin puhumaan ylipäätään. Mulla oli semmonen tapa, varmaan savonlinalainen piirre, että niellään kaikkien sanojen loput. "Kari Hietalaht, Kari Hietalah", että siitä ei saanut kuin Hieta sai sieltä selvää.

J: Kuinka pääsit eroon savolaisaksentista? Nyt terveiset muutamalla kollegalle, jotka todella taistelivat, kun olivat Savosta tai Kainuusta ja Kainuun pojat eivät ole vielääkään päässeet eroon murteestaan, mikä ei sinällään ole huono, mutta kun on esimerkiksi radiossa asiaohjelmissa, niin ehkä sitä murretta ei saisi kuulua, kuten ei varmaan lavallakaan, jos pitäisi esittää jotain. Oliko se kova työ? (51)

KH: On se joo, kyllä se varmaan sen neljä vuotta kesti. Mutta nythän sitä voi käyttää sillä tavalla, että voi puhua kotona, miten huvittaa. Mutta esimerkiksi nyt tässä yritän puhua hyvin selvästi.

J: Nielemättä. (52)

KH: Nielemättä loppuja. Mutta sitä se vaati, että joku koko ajan siitä huomautti. Koko ajan huomautetaan, että tavallaan poistetaan semmonen maneerin, kunnes niitä tulee lisää uusia sitten. Mutta se oli musta tärkeintä, että musta muovattiin jonkinlainen, mistä voi tehdä sitten ja oikeastaan Milonoff musta sitten teki sillä tavalla näyttelijän, että antoi mulle semmoisia rooleja, missä pystyi tutkiskelemaan omia juttuja, omia puolia.

J: Tätä pitäisi varmaan kysyä Milolta, mutta mä pyydän, että sinä vastaat kysymykseen. Minkähän takia Milo valitsi sinut sieltä nätlöltä komiin? (53)

KH: No mä oon sitä miettinyt. Siinä on yksi tämmönen kortti. Oon hyvän kortin nostanut siinä taas pakasta, että mä oon kuullut tämmösen, että Puntti Valtosen piti mennä KOM-teatteriin, mutta Puntti Valtosen oli tehnyt kiinnityksen Kaisa Korhosen omaan ryhmään. Tuohon Musta Rakkaus -ryhmään Tampereelle, jolloin Puntin paikka jäi auki. Eli mä menin Puntin varamiehenä sisään. Mulla on vähän tämmönen kuva, mutta voi siinä olla se, että mä olin kuitenkin jonkinlainen laulaja. Siitä näyttelemisestä mä en osaa sille sanoa, mutta kai sekin ihan siis kohtalaista oli. Mutta se laulutaito mulla oli aika hyvä kyllä. Mitä taas Chydenius arvosti valinnoissa, että toi saattaa pysyä äänessä. Tai pystyy vetää Vapauden kaihon korkeat miesäänät. Että ehkä niillä oli tenorista pulaa. Mää aika korkealta pystyn vetää. Tietenkin semmosen mä olen aina yrittänyt itelläni pitää, että yrittää tehdä mahdollisimman hyvin. Et pienetkin hommat yrittää tässä ammatissa jollain tavalla tehdä. Joko sit syömällä toisen kohtauksen. Mut et jäis edes jollain tavalla mieleen, että kyllä ne yleensä sit poikii johonkin suuntaan. Myös huonoon.

J: Tuo rupeama kesti yhdeksän vuotta. (54)

KH: Joo, sitten mulle syntyi poika ja sitten rupes kiinnostamaan, kun oli just päässyt tähän Vintiö-touhuun mukaan ja tavannut Selinit ja saatiin oma kamera, millä saatiin kuvata ja rupes kiinnostamana oman ohjelman tekeminen ja se puol niin paljon, että tuommonen teatteri varsinkin tuommosessa pienessä teatterissa ei ole kuin yks vapaapäivä ja se on sunnuntai. Maanantaina on jo pitkät harjoitukset ja tiistaisin rupeaa esitykset pyörimään. On yks vapaapäivä ja plus se, että perheen kanssa ei jäänyt yhtään aikaa. Mä olin kuitenkin yhdeksän vuotta jo ollut ja musta tuntu, että mä en oikein päässyt enää eteenpäin. Otin semmoisen, se on kuitenkin aika rohkeeta heittäytyä freelanceriksi pelkällä Vintiö-taustalla, joka on aika höttönen tausta, mutta kyllä mä sen sit tein. Aluksi oli aika vaikeeta, mutta kyllä se siitä sitten lähti.

J: Toistakymmentä vuotta olet sillä tiellä nyt kulkenut. (55)

KH: Ja mä oon opetellut sitä käsikirjoittamista siis ihan mää oon ihan yrittänyt vaan tehdä hyvällä, paremmalla ja huonommalla menestyksellä. Kuitenkin sit yrittäny, vaikka kirjoittaa itelleen töitä ja tarjota niitä juttuja, niin myös sillä tavalla mä olen itteeni työllistänyt. Kirjoittamalla pöljiä sarjoja, jotka joku on sitten ottanut. Silloin Vintiöitten aikana pelkkä idea riitti. Siitä muistaakseni seuraava sarja, siinä meillä oli muistaakseni Trabant Expressissä Kinnusen Santerin kanssa kuitenkin jonkinlaisia ranskalaisia viiruja. Ravintolakuittien taakse kirjoitettuja pieniä käsikirjoituksia. Meillä oli jonkinlainen pohja, mutta ei kuitenkaan vielä kässäreitä, joita kanavat vaatii nykypäivänä. Nykypäivänä pitää olla jo ihan kunnan kässäri ja hahmotelma, että miten se ohjelma voisi mennä.

J: Tossa teatterista luopumisajatuksessa niin loikkasit yli tämän paniikkihäiriöasian. Oletko kyllästynyt jo puhumaan siitä? (56)

KH: No se on vähän joo, se lähti vähän käsistä koko homma, että mää en toki ainoa, jolle näin on sattunut ja joka siitä kärsii. Mutta se lähti ihan kädestä. Se oli semmonen naistenlehtien haastattelu. Se oli yks tämmönen, missä kysyttiin, että onko sulla mitään pelkoja. Just tällasia, että mikä sun mielisukka on ja tämmönen näin. Siinä oli sitten, että onko sulla pelkoja. Mä sanoin sitten, että mä mietin sitä vähän aikaa, että pitäiskö mun sanoa, että okei, mä sanon tän. Että mulle sattuu tämmönen juttu kymmenen vuotta sitten lavalla. Joka sitten kummittelee koko aika mielessä. Se on yks tuommonen musta-aukko, joka taas tapahtu. Sehän lähti siitä, että iltapäivälehti nappas sen netistä omaksi otsikoksi ja sitten poika tulee koulusta ja sitten onkin iltapäivälehdessä lööppi, jossa on mun järkyttävän iso pää ja siinä lukee, että "luulin kuolevani" tai "meinasin kuolla". Pojan kaverit tulee sit sanomaan, että sun fajias on kuolemassa, ja se juoksee kotiin itkemään. Silloin mää päätin, että nyt tää saa olla. Mää en todellakaan halua olla mikään paniikkihäiriö-spokesman, että mä en todellakaan ole ainoa näyttelijöistä, joilla sellainen on. Mä tiedän.

J: Tai muista ihmisistä. (57)

KH: Niin tai muista ihmisistä ylipäätään. Se on vaan semmonen juttu.

J: Olipa hyvä, että tuli puheeksi. Nimittäin en minäkään tiennyt sitä, että se on tuolla tavalla. Toki tiedän, miten iltapäivälehdet tänä päivänä revittelee ja nostavat asiayhteyksistä yhden lauseen ja lisäävät siihen vähän dramatiikkaa ja rouheita adjektiveja. Tuossa on sitten lopputulos, että poika tukee itkien koulusta kotiin, että isä olet kuolemassa. (58)

KH: Ja kaverit sano sille. Että välitunnilla joku oli käynyt ostaan jotain karkkia niin oli sanonut, että sun fajias kuolee. Siis tällä sanoin. No se on koulus päivän ja sitten juoksee kotiin. Sitten me menään ulos ja mä yritän selittää, että mistä mä oon puhunu siinä jutussa ja eihän sitä pysty 12-

vuotiaalle selittää. Ei mitenkään pysty selittämään, että mitä siinä tarkoitetaan. Vaan se näkee vaan sen, että sä kuolet. Et kuoleeks hän, että onks tää tarttuvaa se kysy. Että hänkikö kuolee tässä. Niin silloin mä päätin, että nää saa olla nää. Et ihan turha näistä on puhuu.

J: Kevennetäänps tunnelmaa, kun sanoit, että asiat, joihin ryhdyt, ryhdyt oikein tosissasi ja panostat niin paljon kuin vain sielu sietää, niin sitten on se toinen puoli, mitkä ei oikein hotsita, niin ne ei sitten hotsita. (59)

Mä muistan, kun jos Kari meni kesätöihin, että sitä ei kiinnostanut se kesätöitten tekeminen. Se lopetti sen aina just tasan siihen. Mä muistan, ku se oli talonmiehenä ja se oli lähellä sen työpaikka. Oikeastaan kodin parvekkeelta näkyi se työpaikka ja istuskeltiin siinä ja Karille sanoin, että et sä oot töissä? "Emmä nyt on oo tässä töissä". Istuskeltiin parvekkeella ja katottiin, kun se nurmikko palo sinne pikkuhiljaa, että ei paljoa tullut katseltua tämän talon nurmikko.

KH: Joo, se oli ainoa kesä talkkarina. Mulla oli hoidettavana aika monta nurmikko ja kadun pätkää. Mä muistan, että yks oli vielä semmonen, että mun mummo kävi lakasemassa sen kadun, kun mä en jaksanut nousta. Se piti huolen, että Kari saisi pidettyä edes jonkun työpaikan. Joo, se nurmikko palo siitä ja mulle oli vielä sanottu. Se oli semmosen lastentarhan tosi iso hieno nurmikko ja se oli ihan keltainen sen jälkeen, ku se tuli se oikea ihminen sinne töihin. Tässä on sitten semmoinen, kun mä olin Lappeenrannassa kesätöissä niin mut otettiin semmoiseksi yleismieheksi Lappeenrannassa, jossa mun äiti oli ylihoitajana ja palkkas ihmisiä töihin ja se päätti palkata mut sit tämmöiseksi yleismieheksi. No kahden viikon päästä äiti kutsui mut sit sinne huoneeseen, että on parempi, että mä annan sulle nyt nää potkut kuin, että joku muu antaa. Mutta silloin mää olin jo kesäteatterissa, että mulla oli siinä tiesti kaikkia rientoja. Lappeenrannan kesäteatterissa siis sen kesän.

J: Etkö päässyt tälle niin sanotulle oikealle työpaikalla ajoissa? (60)

KH: Ei päässyt, että siinä oli kaikenlaista näyttelijäkaronkkaa. Paljon kivempaa hommaa, ku ajaa nurmikoita.

J: Mitäs muita kivoja hommia sinulla on näköpiirissä? Kysytään unelmista ensin, niin työnsaran unelmat, millaisia kangastelee? (61)

KH: Mulla on aina semmoinen haave ollut, että pystyis kirjoittaa leffan. Mää oon sillä tavalla ehkä tunnin saanut jollakin tavalla, mitä ei ole kyllä missään julkaistu. Mää oon kyllä sillee omasta mielestäni tunnin pystynyt kirjoittamaan sillä tavalla, että siinä se juoni kantas ja siinä olis jonkinlainen idea, joka sitten vois jopa toimia. Mutta puolitoista tuntia tai kaksi tuntia, niin se on kyllä aika haaste. Se olisi kyllä hienoa, jos sen pystyisi joskus tekemään.

J: No entäs millaisia unelmia sinulla on siviilipuolella? (62)

KH: No mä oon tosi kiitollinen jääkiekkomiehenä, että mun poika on valinnut jalkapallon. Mä oon nyt siinä HJK:n apuvalmentajana pyörinyt kautta huoltajana. Mä oon laittanut kalenteriin kaikki nuo poikien harjoitukset, että se on yks mun työ, vaikka ei siitä mitään makseta. Se on kuitenkin sellaista henkistä. Mä tykkään siitä ihan järjettömästi, että jotenkin siinä jalkapallon saralla oon ja mä oon siitä jotenkin. En mä nyt tarkota, että odotan pojastani mitään. Ei sillä tavalla haaveita, mutta jotenkin liittyen tohon. Mä tykkään tosta futiksesta ihan järjettömästi. Oppis vaikka ite pelaamaan siinä samalla.

DR: Hi, I am Daniel maybe not everyone knows this about me Joseph Ricciardo and you're listening to myself and the lovely Tom Clarkson on Beyond the Grid.

J: Hi everyone, Tom Clarkson here welcoming you once more to be on the grid presented by the new Bose noise-canceling headphones 700. Now the 2019 season may be over but we're still going strong. In fact for the penultimate show of the year of your favorite podcast. We've got a guest that a lot of you have been asking for since day one. First and foremost He's one of the fastest drivers in Formula 1. He's won seven races and taken three poles. He's widely regarded as one of the best over takers in the business. But he's also the guy with the big smile and the naughty sense of humor. I'm talking of course about Daniel Ricciardo. Always one of the most popular drivers on the grid Daniel has become infamous for his quick one-liners. It's rare that a Grand Prix weekend passes by without a video of him saying something hilarious going viral on social media, but it's also very rare for him to sit down for more than an hour to talk about everything from the here and now with Renault to his reasons for leaving Red Bull last year and his relationship with Max Verstappen to what makes him tick away from the track. Well, that's exactly what he did over the Abu Dhabi Grand Prix weekend while he ate room service in this hotel. I sat on the other side of the table and nicked some of his chips, but we also chatted at length, although it never feels like a long time with Dan. As ever, he was in good form and I hope you enjoy our conversation. There's some absolute gold in here. I promise.

J: Daniel welcome to the show. It's lovely to have you on now. It's exactly 10 years since you first tested a Formula One car. Can you remember that tester in Jerez? 1

DR: Yeah. Yeah, you're right. It is 10 years. Gee. Yeah, I do remember. I remember driving out of the garage the very first time and I remember dad being there and he was I think he was probably more stoked and excited than I was, I remember it. Yeah, this it was a beautiful day. It was winter but it was beautiful. The sun was up. I remember driving under out of the garage and under like the gant tree or whatever as you as you pull out of the pit lane and I was like, wow, I'm really doing it. This is it.

J: What is the overriding emotion when you are a young guy it's your first chance, I mean, is it a little bit frightening or are you just excited? 2

DR: Both, definitely both I think excited more than anything, but yes slightly frightened too because you like right, well, I'm in the spotlight now. The whole team is here for me today. So part of you is like I want to go fast, but part of you is like don't mess up.

J: You nailed it. 3

DR: Eventually yeah. Yeah. I had a little spin, I think I'm on my first or second lap. But uh, but then yeah eventually I got some good times out of it.

J: Do you still get that same excitement when you get strapped in now, how does it change? 4

DR: So I guess the short answer is yes, but more so for the competition like if I was getting strapped up to do a end-of-season tests in Jerez, now 10 years later, you know to pound around doing a hundred laps by myself. It would feel like work it wouldn't feel like excitement so to speak so I think you're driving around in circles alone without really a target is less exciting now because you just become a little bit more immune to it, I guess and a bit more numb but strapping in the car, you know for qualifying and visit for race day Sunday. Yeah, yeah, that's still more than anything.

J: Now. It's interesting that you say your dad, Joe was excited for you that day 10 years ago because I don't know how many people know this but he came to England in 1978 to try and be a racing driver. Didn't he? I think it was it Jim Russell and stuff. And it never quite happened for him. Do you ever talk about those times and his sort of did he learn from his failings and help point you in the right direction? 5

DR: We talked I mean he's told me a bit about for sure, and I don't know if he necessarily did anything wrong, but I don't think he I think he kind of just came or went to England on a bit of a hope and a dream and I think he was just excited to be part of racing, you know, and obviously he was trying to be a driver but he was just happy to be around race cars and work on a race team and all that...

J: Was he see any good? 6

DR: I would say yes how good I'll probably never know but I know like growing up watching him in a car like, you know manual gearbox doing heel and toe and all that. Yeah, he had he had that touch. So he was definitely very capable of driving a race car, but was he good enough if he had, you know, the financial backing or whatever to make it? I'll I guess I'll never know. But yeah, I haven't really asked it really what his real, I guess intention was going to England, you know, was it just to learn and be surrounded by kind of a motorsport community or was it actually with the intention of did he really believed he could make F1 or something. I guess. I haven't really put it to him like that.

J: And it's him that set you on your journey. I suppose was it? 7

DR: Yeah. yeah, I mean like indirectly I guess, you know, he never bought me a go-kart and said I want you to drive this or he never forced me to go to the racetrack, but I think yeah me being surrounded by him and his love for the sport that then got passed down to me and I was I was in love with it from a young age and then yeah funnily enough. He if anything he turned me away from it. He tried to not let me pursue it because I think he also knew there's a few reasons. It's yeah, it's dangerous and it's a bit unnerving for unnerving. Is that the word? For mum. Yeah nerve-racking.

J: I've seen your mum watch a race she has a little nervous energy there. 8

DR: Yeah, I feel like yeah. Yeah, I I'll pay her back one day somehow. Just by her like a three-month holiday in the Maldives or something so she could relax but yeah and the other reason as well why he turned me away, but was he knew no one had ever done it from Perth, you know and let alone there was only x amount of Australian drivers that it made it. So he I think he just knew the likelihood, you know, the strike rate was very low and the likelihood of him investing his time and his money into me and kind of leaving me with a broken heart was I think he had a fear of that.

J: So for people listening who have never been to Perth: How much of a I don't know what the right word is to describe. How would you describe Perth? How is it different to Sydney and Melbourne and you know the big Aussie cities? 9

DR: I don't know.

J: Why it is so unusual for a guy from Perth? 10

DR: Well we're very isolated. I think we're one of the most isolated like cities in the world. Were all the way so other side of Australia, and then there's a lot of water, you know to the other side of us, you know that there's not much around, you know, so yeah, we've got over a million people and you know, there is stuff happening in the city, but it's I think the isolation probably says a lot and we're quite a slow pace city, I guess and you know, we always would as kids we joked, you know where we're five years behind Melbourne or Sydney and then Melbourne or Sydney is five years behind LA or New York, you know, so we were really yeah. I just not I guess we'll just whatever like not much really nothing was really on the like the front foot in Perth, I guess, or that was the perception and then so why should I be special in a small town? And why should I be able to go to Europe and be better than these other guys that are surrounded by it and motorsport wasn't big, you know.

J: Well you had, what is it Barbagallo? 11

DR: Barbagallo Raceway, yeah.

J: How close is that to home? 12

DR: It's pretty close. Yeah, 30 minutes.

J: Lots of time pounding around Barbagallo when you were younger or is that way you first drove a racing car? 13

DR: So racing car? Yes, and a go-cart was just down the road. So it's kind of it's not part of the same complex, but it's on the same road. So it's in the same area. And yeah, one of the go-kart track and yeah, it was Tiger Car Club. That was my car club. That was the local and that's where I drove a go-kart the first time and then a Formula Ford was the Barbagallo Raceway.

J: So how did you convince your dad then that you wanted to do this and I know the odds are a million to one but we're going to have a crack? 14

DR: I probably didn't overthink it either, you know for me. All I needed to convince him was to buy me a go-kart because I had a lot of fun driving the go-kart and yes, I loved watching formula one and I had heroes and that but I wasn't, you know at nine years old. I wasn't like your dad. I'm going to make it like we're going to do this. It was more. Just can you please buy me a go-kart because I like driving fast and not really anyone else at school is doing it and I want to kind of be a little bit unique and stand out as an individual. So yeah.

J: That's quite interesting in itself that you wanted to stand out from your peers. 15

DR: I guess. Yeah.

J: What was everyone else doing? 16

DR: I was a little bit more attention seeker.

J: What school trips or what did other people get up to when you were doing your driving? 17

DR: They were I mean, yeah, like we're obviously Australia is a very big sporting nation. So, you know, a lot of kids were playing Aussie Rules Football. Cricket, rugby. I mean, tennis I played a bit of tennis as well. But as soccer, everything swimming was quite big as well. Surfing. I'm scared of sharks though. So that didn't really work out for me.

J: How did that fear of sharks come about you. I've heard you say that before? 18

DR: I've blamed my parents for that one because they're not like ocean people, you know, and so dad is not a confident swimmer and then mum, mum's not an animal person so she's kind of scared of pretty much every animal that exists. So she wasn't really getting the ocean for everything that's in the ocean. So I guess as kids, you know, we lived five minutes from the ocean but we never really spent much time in the ocean because I guess it's our parents weren't really swimming or surfing much. So we naturally just didn't do much of it.

J: And I've heard a story, tell me if this is true or not, that dad used to shout at you on a go-kart about breaking and there was also an argument coming home from a race about overtaking and also? 19

DR: Yeah, so I mean...

J: How would you describe your relationship with your dad actually? 20

DR: No, it wasn't it wasn't as bad as maybe that sounded so he wasn't like he wasn't one of those dads that you know, sorry to those dads out there, but he wasn't one of those ones that was like do this, don't do that get here do like... Sure, you know him taking me to the kart track. He was taking time off work and it was costing obviously him money and time. So he did have an expectation of me to at least put some effort in but yeah, he wasn't like I wouldn't say he was strict in terms of you must, you know be on the podium this weekend or you never racing again, like he wasn't he wasn't a dick like that I guess but yeah, there was a certain level of expectation because he was trying to build his business. He was going through a lot of stress, I guess that work, you know some days sorry some weeks he would be 7 days a week at work. So to take time out with stuff anyway, so yeah, there was one moment. I was probably 13 and he took me to the track one day for a thing. It was just like an open day for practice and I was following two of my like rivals at the time, you know that were like fighting through practice like banging wheels and getting quite racy, and I was like quick enough to hang with him, but I wasn't putting myself in the fight. So I was just like sitting back there very timid. And basically I was just pounding around and not making much effort and I think at the time it was a little bit of a trend for me. I wasn't actually that aggressive on track. I wasn't really an overtaker at that age, believe it or not. And I think he just got frustrated that day. And basically we got back to the car. He didn't talk to me put it in the trailer and we went we went home without saying a word and I knew straight away. I was like, yeah, he's certainly mad. But I was also like I know my dad and I was like, he, it's very likely he'll never take me to a go-kart track again. Like I've just wasted his time and I'm not saying that was a one-off like that. It probably was a build-up and this was maybe over the course of some time. But that moment then I was like and I called one of my best friends at the time and I said, I don't know if I'll ever like race again like that was it so yeah, it was it was a little bit scary.

J: Who cracked first? 21

DR: So I think mum actually came up and like consulted me first. And I want to say mum was like the peacemaker in it all. But it was more like it was more just dad wanted to know if I really wanted to do this because I was getting to an age now where kind of had to make a decision so I don't

know if I was 13 or 15 or what but had to make a decision because it was starting to get more expensive and more time consuming. So I think he just wanted to know like if I was really in it or not because it could no longer be just a hobby. You know, at you know, let's say that the price it was costing so I had a bit of a hard look at myself and even then like honestly, I didn't think I still knew what I wanted. So even when I eventually said I want to do this. I still didn't know if that was really what I was good enough to do or yeah.

J: What was the watershed moment when it became apparent that you were good enough to do this and you were prepared to go to the other side of the world to do it? 22

DR: I think the big one was Formula BMW World Final so it was 2006, I think it was like November 2006. So I had previously done one race in Europe in the middle of that year just did like a one-off race in England in Snetterton just to kind of dip my toe in the water and see if I could somehow run with these European Gods.

J: Was that the perception? 23

DR: Yeah. Yeah and every article you read everything it's like it's Europe, you know, and these are the kids that have grown up with it. They started racing 4 years old and they're this and that and they're like the big dogs of the sport so. So yeah, that was the perception at least.

J: Did you win? 24

DR: I didn't win? No, so it's not it's not like a superhero story going on...

J: I came here and showed them! 25

DR: But I think I so I did okay instead it's and it wasn't bad. But then the main thing I took from that little trip was I saw the other drivers for... I didn't see them as heroes or superheroes, it's called. Like I didn't I no longer put them on a pedestal after that. I was like, okay they're quick, but they're also normal kids and yeah. I definitely convinced myself I should give it another go and then that's when the world final came up in it was in Valencia. So end of 2006. I think. Or was it five? Jeez, six, six. Anyway, and I was like, okay now this is with all the like Formula BMW Championships around the world. They come to Valencia now to do this world final so I was like if I could even run

in the top 10, you know, I think that's a good start and I'll cut right through it. I think I finished fifth and that was where I was like, okay, like I can actually do this.

J: That was the moment. 26

DR: Yeah, that was the one.

J: And how difficult was it to come to the other side of the world because a lot of those European kids you were racing have only got to get on a plane for an hour an hour and a half, just how tough?
27

DR: I think it's still underestimated and even through the year, you know, like what people don't understand is yeah after race most drivers go back to their families or their friends and you know, they might yeah, we still train and we're in the gym a lot. But after the gym, then there's spending time with their friends or they having dinner with everyone and that's what we don't really get ever. Yeah, you make new friends, but the 'day one homies' as I call them, you know, you see them one month out of 12.

J: So there's nothing quite like old friends is there? 28

DR: Exactly... and it's true and you know as you get older you get used to it and you know, you don't kind of cry yourself to sleep every night, but certainly the first four years and even little things like missing 18th birthdays 21st birthdays and knowing that you're kind of alone in a small apartment somewhere and they're out, you know, being social and living as a teenager living life and having fun and experiencing, partying and whatever else there is to come with it. Like that's something which is I guess a little bit. I got on with it, but it's like yeah, that's a little sacrifice I guess but the funny thing was more than anything I loved Perth. Like I loved being home. I didn't really like traveling like being on planes and that I wasn't like I didn't have the traveling bug in me at a young age. So knowing that I would leave home move to Italy like foreign country. Didn't really speak Italian at the time. Not saying I speak it perfectly now, but I'm a bit better and then you know being on planes is a lifestyle. I just never thought this would be me. It's weird.

J: It's a massive change, isn't it? I mean, do you ever stop? It's 13 years now, isn't it that you've since that World Finals moment. So, you know that the whole idea of being a racing driver is an old one for you now, do you ever stop and ask yourself? Why you race? 29

DR: Yeah, I get I mean the one thing as soon as you said that the first word that came to mind was competition, you know, and since I can remember I have that competitive gene in me, you know, I hate losing I love pushing myself against others seeing if I'm better and you know, whether that's even video games as a kid or something. I just hated losing but I also always believed I was better than someone else at something. So I just had that fire in me and it...

J: You don't have to race to get that competition. You can get it in any part of life. I mean it as a journalist you want to get the story before anyone else. That's the competitive element isn't it? As a dealmaker, you want to get do the deal if you're Bernie Ecclestone, you don't have to race cars to do that. 30

DR: Racing is like the ultimate level of competition, at least for me. The way I see it because you've got all that but you've got it at high speed and you've got it at with high risk and you know high reward and it's that I guess that danger and adrenaline element of it which I love as well and that rush of going fast and going wheel-to-wheel with someone at whatever speeds. It's I don't know that certainly drives me and it's a bit mischievous in a way, mischievous. And I was always quite liked it at school. I was cheeky like I am a cheeky kid and maybe that has something to do with it too.

J: We're in Abu Dhabi in your hotel, there is some salmon sat in front of you, you know, which isn't getting much attention at the minute and I feel you need to... 31

DR: That's right, but looks healthy.

J: But it's interesting. You say the risk reward because how did the perennial dangers of motorsport affect your enjoyment of it? 32

DR: That's a good word. What perennial mean?

J: They're always there. Always hanging over you. 33

DR: I think you enjoy that aspect of it because it keeps, I could think it keeps like the adrenaline store up high. You enjoy it until it becomes a reality, you know, and that's probably the truth, you know, and it's like yeah time heals everything and you forget what things have happened in the past and whatever but then when things happen again, you realize like psych anything you can kind of take it for granted and you can just jump in a race car. It's just this is my job, you know, I do it all the time and it and it you forget the reality of it as well sometimes but I think you forget it to a point but it's always there somewhere in the back of your mind and that creates the I think the that extra level of excitement behind it all and.

J: So when someone like Jules Bianchi... guy whom you knew very well. I think did you train together and? 34

DR: Yeah when I first moved to Italy that first year. So we were training out at the same center clinic.

J: Where was the center? 35

DR: It was Formula Medicine, Viareggio. So he was one of the first drivers I ever got to know and got to hang out with so yeah, that was I guess that was a reason as well why that one was you know hit so hard because it was yeah one of my first European friends, you know, and someone who I first went out with and had you know had some experiences with so yeah.

J: Do you ever feel guilty for enjoying the thrill of the risk when you know that a friend of yours like Jules or more recently Anthoine Hubert have paid the ultimate price? 36

DR: You, there's a there's a level of like anger and frustration and all that around at like you know, why and I don't know. It's I would I don't know if the word's guilty. I think you do feel guilty if you take it for granted and stop appreciating and I've always tried to have like the perspective of you know, I've said a few times like a bad day on track for me whatever. It's a tenth place. It's a 12th place like in the scheme of things like who cares like I'm doing what I love and I'm still able to do what I love and not everyone is able to and I don't know I just I always want to race with a level of appreciation. But also I think

more I mean, I remember after the Jules' accident. The one thing I took from that actually was well if I am gonna strap myself into the car every weekend and race, then I'm not doing it justice if I'm not going all in, you know, like what if I'm pounding around scared or half-heartedly and something happens, you know.

That that's so much worse than you know kind of going for it. And I feel like I think we all have the passion, you know, all of us start racing for that passion and we all know the risks. But yeah, I think it's silly to change the approach if anything go. Leave it all out there and do it justice and do people around you proud that you did it with the right intentions.

J: You mentioned then a bad day at the office. 2019 hasn't been one of your most successful seasons. I think we can say that can't we. How frustrating has it been? 37

DR: Definitely no more frustrating than last year, you know 2018 was frustrating. That was my most frustrating year I would say because it started so promising and then it just never really got going for the most part after that and I felt like most of the time it was things out of my control and that was the most frustrating, you know, if it was me making 90% of the mistakes then I could have addressed that and look at myself in the mirror and figure out what to do better but not saying I'm perfect but I felt more times than not it was out of my control and that was the frustration and this year. Yeah, like we haven't had great results all the time and we've had a lot of ups and downs again, but I think it was just more of my probably expectation of this year was not as high as what it would have been last year with Red Bull. So I didn't really set any okay, if we're not, you know, fifth by next race then I'm going to be feeling like this. So just rolled with and I knew there was always going to be work to do so, I didn't let the result get the better of me.

J: Now. You strike me as someone who likes to see the positive in things. Is that fair? Is that great? 38

DR: Yes.

J: How much has this year tested your resolve mentally then? 39

DR: Not much not much at all because I'll tell you why. Because the let's say the bad days were my most encouraging days in terms of how I felt about the sport and how I felt

about myself and what I want to get. So true story: Austria was one of our worst weekend's of the year and this is towards the end of the race. I was out of the points there wasn't unless they're even with the safety car. Like I race wasn't changing much. So I had a bit of time to think inside the helmet which you can do. And I was driving around and I was actually saying like this isn't fun. Like this race is not fun for me right now. But instead of being like this isn't fun I want to quit and walk away because this sucks it was like I don't belong here and I don't want to be running around 14th, and I want to get back to the front and I believe I can and I believe we can be better. So it just it fueled, it fueled my motivation and like my yeah, I was frustrated and angry it like fueled a lot of positivity from it, which I was like, it just made me want to get back to the front quicker and it kind of yeah that hunger was apparent more than ever during that race and I was just yeah, I don't know it was a good thing.

J: So, where you see that you can grow organically with Renault. You felt at Red Bull last year. I have to get out. Two very distinct emotions, different places to be? 40

DR: Yeah it is. And I think look, got like touching on the Red Bull scenario. Like I joined there after they won four in a row four titles in a row. So like they were the team at the time to be with and they were the team that was if I was good enough was going to give me my first world title so to speak and so five years there. Yeah, we got podiums, 1-races, but we never ever got close to fighting for a world title. That's the truth. You know, I never went to the last race, probably not even the last three races with the mathematical chance of winning so I felt like I gave it enough time. I think five years was enough time and there wasn't I guess there wasn't enough progress in the five years just to show that would get back to the front. I mean when I say but the front like winning like Mercedes is doing, so I felt like the ability to become more frustrated was higher in an environment which I saw was a little bit of a stalemate as opposed to Renault which was on the up. It was a chance for me to I just have something fresh and even for my just to clear my head in a way as well work with new people and all the rest of it. So, yeah, it was nothing like personal to Red Bull or even like the personnel like I built some amazing relationships in that team, but it was just as a whole, you know, the picture as a whole seem less appealing for me then

J: So, how did Helmut Marko take it for example, how did you break the news? 41

DR: So it sucked. Like for sure I look one thing about me is I don't like because I think because I'm happy and positive whatever I don't like letting people down, you know, even if it's like if I have to

cancel a dinner like if my mates like we're going to dinner and if I end up canceling I feel bad so I don't like being that person. But of course at some point you gotta do what you got to do. So, yeah, I called because I was not in I wasn't in Europe so I couldn't see them face-to-face to break the news. So I called both Helmut and Christian. And Helmut was I want to say less surprised. I feel that because we've negotiated like back and forth a bit and it had carried on quite a quite long. I guess, he probably knew or suspected that I was maybe looking for something else. So he was yes surprised but I think even said on the phone he goes I kind of knew this was coming. Where Christian... Christian was actually little bit more awkward because he thought I was joking. I was like oh no, I was like no, I'm not and he's like no come on like you having a laugh. I was that like what do I say? Do I say, I wish I was joking, but I'm not or so it was a bit more I guess was a bit more awkward, but actually once, once the realization hit we actually had a good chat and he was good.

J: When you see those guys now in the paddock... 42

DR: When I see them? Yeah, no, it's fine. Like I think you know, it's, in short it's like business, you know business is business and I'm not the first driver to ever leave and move somewhere. And yeah, it is what it is. But I still have you know Helmut likes to have a few bets here and there so we still like I'm not really a gamble of it. We still interact through a little bit of betting, on the side. Yeah

J: On what? 43

DR: Just like little gimmicky things. But look that's our way of let's say continuing some interaction, but he's fun and Christian, Christian's call. He was pretty good through the whole process last year. And yeah, you kind of cuz I did most of the negotiating I guess with Helmut and Christian was more the more the guy to talk to or lean on.

J: Interesting is that because you even were bothering to negotiate it wasn't a clear-cut thing initially then that you needed, wanted to get out. 44

DR: Yeah. Yeah, I guess you're right. Yeah, so there was I think one thing is as I don't even want to say as a driver just as a person with anything you do. Obviously if you have a belief in yourself, you do hold a certain value on what you I don't even want to say necessarily monetary terms, but you value yourself as an individual and you want to be and you want to feel like that's being seen

and you know in a team obviously you compare yourself to your teammate and okay, then this that you just yeah working things out. It's just, I wasn't always convinced that I was being valued as much as I guess I valued myself. So that was part of it. I was going to say something else there. I think I had a good one.

J: But and then and then Dan if, you and Max... Baku. 45

DR: Oh, well done Baku. Well done. Well done Baku.

J: For those people listening, who don't remember baku... 46

DR: We'll also talk about like Music and stuff?

J: We'll get there. We're gonna go to music. 47

DR: It is an F1 podcast, I guess.

J: But you know, I think I remember trying to engage you in conversation after that and there wasn't much coming out you were as angry as I've ever seen you after that. 48

DR: Yeah, and probably more so the days after yeah, I guess a few things like came up to the surface a little bit after and yeah.

J: Is that being a bit going on the laps leading up to the contact? 49

DR: Yeah, there was there was an and I guess look I was in the moment as well. And you know you're battling and yes, it's a teammate but I also see everyone as a competitor. So it's teammate or not. Yeah, we're going to race hard and it is what it is and we touch wheels and a few times where it was always it was, you know, Max coming into me as opposed to me coming into him and I was part of me was like I'm waiting for the team to say boys cut the shit but never really got that, so and I don't really I hate when I hear, you know guys on the radio are tell him to do this, 'he's blocking me always' like I'd never want to kind of come across as a whinger. So...

J: Did you say anything? I can't remember? On the radio? 50

DR: I don't think I did at the time. No, I was I was like, I don't want to be a whinger be if I'm good enough, I'll find a way to pass him and see I was also waiting for the team to address it. I was all right, they're going to tell us the swap, you know, I'm faster. They'll just say right boys. You've tried, it's not working swap positions or whatever before you crash. So then anyway we pitted so I eventually passed Max and then the undercut wasn't powerful. I think the overcut was more powerful because tyre warm-up was up, so then I pitted first. I think they pitted me first and then eventually Max had come back out in front of me. So then I was furious as well because I'm like guys I've put all the hard work in up. Past him and now he he's back in front of me. So it's like surely you're going to let like just let me go this time because we're not gonna have the same result so I can with the radio and I did then say something like boys, you know, it didn't work like he's going to let me pass and I think my engineer just said no you're racing Max. Which means like no team orders like you've got to do it again and he's like get your head down and let's go. And it's I but still but I mean I still believe I've let it go but I sold him the dummy. So there was enough room originally on the inside then, you know, he closed it and then we crashed and I'll be honest at the time of impact. I was like who cares like they deserve this. So that was that was a my honest feeling I wasn't sad or I just lost points. It was more just anger and like yeah, I was, I'll say it now, but I was like fuck you guys because I think everyone saw it coming, you know, then yeah, the I just I felt like then it was also very like 50/50 where I didn't believe it was a 50/50. So it was kind of then the days after, I guess I was still quite bitter about...

J: Because you didn't get the support that you expected from the team. 51

DR: Yeah, yeah.

J: And if there's if we can trace a moment one moment where you thought I'm going to cry that is that the moment is that the moment where you're actually decided I've got to go and do something else? 52

DR: Certainly the week after that. Yeah, like I decided in my mind that I need to move on.

J: Did you ever think that... 53

DR: Then you go like Monaco like what was Monaco a month later and I have like, you know the highest of highs and I'm like I was just emotional in Baku like well we'll figure it out. But for sure Baku was like, yeah, it was a tough one for me to move on from.

J: So when you look at the Ferrari guys now having their moment in Brazil, do you think that's nothing compared to what I've been going through? 54

DR: I mean, I don't know then the aftermath of that and what happened. You know, but I actually you know, what on that incident. I kind of feel sorry for them because it was...

J: For both of them? 55

DR: Oh, yeah, like or just the whole the impact it had because I don't want to say I feel sorry for them. But it was it was very minor. Like obviously you look at me and Max, you know, I've come up from behind. There's you know, it's a big crash its high-speed where this was like a I just felt like at times a little touch like you know what Seb and Leclerc had. It could have just been a touch and that was it, you know, but both of them got damaged and punctures and there were sparks and I feel it was a big... what's the word?

J: Catastrophe. 56

DR: Yeah, like it was. The outcome was very big. But could have been nothing. It was a very small movement. But yeah, so unfortunate, obviously the media and everyone will play up on it, and I'm sure probably back at the factory it wasn't that pleasant afterwards this week but or last week whenever it was but yeah, I feel like mine and Max's was a bit more intense.

J: Yes, wasn't it? It's something you mentioned in that little chat was your worth and things like that and I did just want to ask you about fame and fortune and how that has changed you as a person or has it not and you know, what is it like to be able to, you can basically buy anything you want. What is it like to have that pink ticket if you like? 57

DR: Well, I'll be on it like I don't I don't lie don't like I don't like talking about money, I guess or in general and I feel like with sports unfortunately like a lot a lot of athletes, you know revolves around money. And how much does he earn and yet there's so many other professions in the world that

actually would earn more money but no one knows and so I feel it's a way that people can quickly judge someone or bring them down so I don't like that aspect of that. But anyway, I mean, I'm sure part of it's changed me a bit but no more than growing old like, you know being 30 and you know, people will say oh, you know, you've changed. Yeah, but I was 21 when you last saw me that's nine years like have you not changed in nine years or something? So I think people also forget that life happens. But yeah, I mean, I would say what's changed me more than anything is through the job, you travel so much as you know, and you fortunately meet a lot of people in different walks of life. And I think through living through those experiences changes you the most. But yeah, I mean getting paid well to do what I love that's amazing and I'm not going to say it's not of course it is and it is nice to be able to you know, treat friends to nice dinners and do things like that. It's cool, but I think also having a close family and close friends - still some 'day one homies' - I think they're the ones that keep me from changing in a negative way and you know with celebrities and that the ones that maybe do not change for the better. If you want to call it that I think they're the ones that don't have you no good support network around them and turns a bit unfortunate because I can see it like imagine someone who you know was earning five dollars an hour till they were whatever 25 years old and then their hit single came out and all of a sudden they're earning twenty million dollars a year. If no one tells him what to do with that then yeah, it's it'd be hard so I can sympathize with the ones that don't have let's say good people around them.

J: And it's that one of the reasons why, I mean Michael, your trainer, you've known all your life. Is that right? He's a Perth born? 58

DR: Yeah. Yes. I've known Michael since we're about 10 to 11 years old.

J: So you're going to tell me he's the one who's changed, right? 59

DR: Yeah. He's changed, cheese. Nice hotels, all this. I gotta pull him in. But no it's like I and again you go through it and you realize and at different times of your life and your career. You'll know what works best and I'm at a point now where I feel because we spend so much time together, you know with people around you need to have mates as much as professional people, you know, helping you out you need to have mates as well. And Michael's both. He is a mate but he's also very professional and what he does with these, you know the physical aspect of it but yeah, even like me even me bringing friends to races, like maybe 10 years ago, that was a distraction for me. But now it's the best thing for me, you know, it takes me away from the intensity of it and I get to

kind of celebrate and enjoy moments with friends. And yeah, I don't know it's, it's cool and I love when mom and dad come as well. That's nice.

J: And you got a sister? 60

DR: Yeah.

J: Who's got two kids two kids? 61

DR: Two kids, yeah.

J: You're good a good uncle? 62

DR: Yeah. I'm a good uncle for sure, I'm very affectionate person.

J: She lives in Perth, right? How do you stay in contact with her and her kids? 63

DR: So I'm not a massive like technology nerd or whatever but FaceTime is a beautiful thing. So yeah, I'll FaceTime. I mean I'll FaceTime her but it's really to speak to the kids. I guess every probably second day. And they're young they're three and one but they're cute and I love them.

J: What have you taught? You've taught the three-year-old to say something? 64

DR: I taught him some bad words, but like I'm saying a year ago and he still says it and every time he sees me because he knows it's bad now. He won't even say like hey, hey, Uncle Daniel, like he'll say what he says that it's bad. I hope he stops. I can't help but laugh so he keeps going it!

J: Are you going to share with the listeners what you've taught your three-year-old niece or nephew? 65

DR: The nephew. He's the older one, Isaac. So I don't even know how it started. So I think it was I was home last year for Christmas and I might have had like twenty dollars on the table or something like that. There was some cash around and he picked it up and he's like all my cash. I was like no, it's mine. He goes my cash and I was like, do you know what that's called that's called cash money

and I'll just try to like teach of you know, just being an idiot you like cash money and he's like cash money and then I was like say cash money bitches. He said cash money bitches, and now all he says is cash money bitches. I'm like, oh no, but because it's you can't not laugh. So he sees you laugh. He gets a reaction and he says it more so...

J: And what does sister Michelle make of all this? 66

DR: I mean, I mean the first yeah, it was fun and games but now it's like he's gonna go to school soon. We gotta stop him say this. It's funny. It's funny, but he's like me like so many things I see already and he's cheeky but he loves cars, loves bikes. He's yeah, yeah, he's going to be trouble like he's legit going to be trouble.

J: Well beyond the grid may be drawing to a close for 2019, but it's not over just yet. There's still plenty to keep us busy before we wrap up for the season and I'm sure it's the same for you guys as well with Christmas just around the corner. We all know how busy things get when you're rushing to get through the million and one things on your to-do lists. Well, why not let the Bose noise-canceling headphones 700 help keep your hands-free as you become a master of multitasking whether you listen to your favorite podcasts while you work or make that long overdue call to a loved one while tackling your chores. These headphones are equipped with the most powerful microphone system for voice pickup and Bose is world-renowned and adaptable noise-canceling technology. Adjusts to give you the most comfortable listening experience, wherever you find yourself. There's no need to stop in your tracks either because the intuitive touch controls mean you can easily control the volume across the 20 hours of battery life that these headphones provide available in classic black or futuristic silver, they look pretty smart too. And as an added bonus, they also include Bose AR a first-of-its-kind audio augmented reality platform that makes astonishing new audio experiences possible. So go on make sure your heads up hands-free and your ears amazed with the brand-new Bose noise-canceling headphones 700, but for now, let's get back to Mr. Ricciardo. 67

J: Now. Look where can't you go in terms of where you most noticed recognized. Where is your life hardest and where is your life easiest? 68

DR: Hardest, I would say it's Perth again. It's a small town. Well, it's a pretty big city now but still small town like mentality and I guess the reality is not many famous people so to speak of come from Perth solely.

J: Gilly? Gilly? Adam Gilchrist, Australian cricketer. 69

DR: Yeah. Cricketer, legend. Obviously there has but I guess International on an international scale like not much. So I guess you're a bit of a big fish in a small pond and naturally. Yeah, you you're going to get recognized when you go out and yeah, it's like I love Perth and I love being home. But it is hard to like go out, you know with friends and especially now with camera phones and that and you know not be like you. Yeah, it's just it's hard to like completely feel I guess like you've got your freedom and I get that and it's cool and look most times and I want to say most. 99% of the times people if they do come up it's friendly and it's fun and their fans or whatever. So it's not negative at all. So I think that's something I've got to appreciate and understand.

J: Just while we're talking of Australia. Mark Webber had a wouldn't say had a completely easy ride from the Aussie media. I think I can say that I think that's fair. I think he how do you feel do you reckon you get a good run from the guys back home? 70

DR: For the most part, yes. But I mean I was I was very I guess frustrated and I guess angry and a bit bitter after like Melbourne this year the race in Melbourne because I'd felt like I'd worked or been worked to the ground all week, you know, and you know accepted every request and tried to like please everyone this is really the was really what it was. Yet, you know, the race was shit my first race with Renault and it didn't work out and you know, I did I did the media afterwards, and then you know, then I'd kind of done everything that we can yet. There were still people like oh, you know, why would he didn't speak to us or why won't he speak to us? And yeah, but we have to speak to him and we want to know and like there's a level where it's like they don't understand what I've done and what I'm going through and just as a sportsman anyways, like having a low sometimes you just need some space and privacy and they don't always get that and I feel bad because I'm saying they it's not all of them. It's not only in Australia you get it in other places around the world. But yeah, it's just at some point you've got to be selfish. And this is the way I said, it's like okay. Do you guys want me to do a thousand interviews and keep all the newspapers happy this week and have a shit race or would you rather, I okay said no to a few things but had a great race

and then they can all still write something good about me or whatever. So it's like at some point the racing has to be more important than keeping people happy.

J: Will you approach Melbourne 2020 differently? 71

DR: Yes. hundred percent. Because the truth is, I don't enjoy it. I don't enjoy Melbourne and I want to and I'm not saying I can never enjoy it. But the objective is to start enjoying Melbourne, you know, and the last few years. I haven't because it's there's so much. There's just too much on that weekend. And again I try to please everyone and don't please myself so I'm getting take away every night. I'm sitting in a room and I'm not I'm not getting out and Melbourne is one of the greatest cities in the world. Like it really is. I love it. And I want to be able to enjoy. And unfortunately I haven't been so I want to change it so that I don't, you know your home Grand Prix should be your favorite one of the year. So that's what I want it to be.

J: What can you do differently? I mean like have a one press conference on the Wednesday before and leave it at that you come here. You got me for an hour ask me whatever you want and then I'm out. That kind of thing? 72

DR: Yeah exactly.

J: Where is what before it's always been lots of little requests everywhere. 73

DR: Yeah, and it's and it's look and it's good. Like don't get me wrong. There's a lot of attention which is positive and it's nice. But again, I'm there to race. I'm not there to you know be on the front page or the back page of the newspaper, you know, I think that will happen if I have a good result. So let's take it for that.

J: So if Perth is where you're most recognized where can you go in the world where you'll least recognized and can just be Danny Ric? 74

DR: I mean, I'm sure there's I'm sure there's many places but I mean even plays every race at all. And Austin's a place where you can just I've been to that many little bars and music venues in that and no one has said anything.

J: Do you go to bars during the weekend? 75

DR: Yeah, yeah, it's pretty cool. I mean when I say about, doesn't mean I'm drinking alcohol, but yeah. And normally because there's music there, you know, that's the main the main purpose of those is the music is like I love music, but it's an escape as well. So it's a way to get out you know kind of the racetrack mentality and all that and just go and see someone's performance see someone else being the element. That's really cool.

J: Distress. 76

DR: Distress, exactly.

J: So, talk to me about this love of, is it love of live music and particular or can you play an instrument? 77

DR: Unfortunately not. So I was not born with a musical gift. I feel I was born with musical ears though. I feel I have an ear for good music. But yeah, I love I love music like for so many reasons but you know what it does like I'll here I mean I could have listened to a song a hundred times before but I'll play it now and it will give me goosebumps, you know, and it has that effect, which is something in itself. It's like a photo album, you know, you hear a song and it takes you back to a certain moment in time and I think everyone can relate to that. Oh that song. Yeah. That was that time. My school hall or you know, my whatever it was my school dinner dance or you know, the very first day I landed in Italy that was the song that was playing or something. So yeah, I love that of it. It's a memory and I think seeing live music. It's one of the only things I do in my life, which I'm completely in the moment, you know, like I don't have any outside thoughts when I'm seeing someone perform and it's yeah, it's I guess powerful, it's beautiful. It's a lot of things and I guess yes seeing someone as I said before like in their element. Yeah, you just you have to appreciate that. It's awesome.

J: Irrespective of the type of music just to see any live music. If that person is in the moment, you can appreciate it. 78

DR: Absolutely, absolutely and for sure I have my preferences of genre and that but really anything live is pretty much going to hit it for me for the most part and I'm a bit of a sucker for like the smaller intimate venues and the less known artists.

J: Dan, what's the furthest you've traveled to see live music? 79

DR: Actually, so I went to Colorado last year to Red Rocks. Red Rocks Amphitheatre. It's an iconic venue. And so where were we at the time, we were in I guess it wasn't that far. We were in Montreal. So what's that for hour flight or something? That's far enough. I think I specifically went there for this for this. So it was far enough. But yeah, that was that was you know, one of the greatest nights of my life like it was it was awesome and I think as well music brings people together, you know, like I looked and I vividly remember looking around that night at this amazing like natural Amphitheatre and everyone, everyone you can see everyone's teeth. Everyone is smiling and there's like just a happiness that comes with music and I guess a form of like unity and it's awesome.

J: And in Colorado you're not being recognized and asked selfie for example that kind of stuff as well, right? 80

DR: That's nice. I can enjoy the moment. But yeah, I mean, there's look there's honestly many places I go without being recognized. F1's not on the map everywhere, but yeah, there are some.

J: Tell me about this love of America. Not just American music because you've got the place in LA. How long have you had that place and why? 81

DR: So yeah, I think I think so America. As a bit we just touched on one or two things. We just touched on. Yeah, it's a place I don't really get recognized much. So it is a place I can feel like I got some I guess freedom and let my head down and there's so much music that happens in America, music and sports. I mean, there's stuff happening all the time, you know, so I guess a few things I love they're so accessible in America and then it's very much a lot of it's like Australia, you know, so for me, it's like a bigger, undiscovered version of Australia. It's got all the things I love about home just with a bit more, you know and a bit more as well because I still haven't seen much of America. So it's still very new for me. And yeah and so LA, so I first went it's not like I've been going to LA my whole life. I first went there in 2014. I think it was before Austin maybe and yeah it all started then. I loved it and I felt like it was actually very similar to even Perth, you know, the coastline

and very spread out and the weather of course and then but yeah, I kept going back every year and with friends and that in the summer and you know, renting airbnb's or whatever like that and go to point. I was like maybe I should actually just look for a place and I'd been there long enough and many times and I felt like I like it, you know, it's not it's not a phase. I'm not going to buy a place and in six months get sick of it and it's a good escape and there's a lot happening. It's entertainment and all that. It's there. My cousin lives there. Yeah, so when I can I'll go out there and get a bit of time off.

J: Describe a day in LA. Where are you on the coast, you in the Hills? 82

DR: Hills. So I love the coast as well like through Santa Monica all that even down Malibu is beautiful. I spent time like more down closer to San Diego as well "a whale's vagina", which is awesome. I knew you were going to look at me. You have no idea what I'm talking about do Anchorman. No. All right. I hope there's at least 10 people listen to this who laugh. Anyway, it's all for movie. It's very famous with anyway. I don't know there's, look what's great is you can do as such a bit as a big city as it is, you can get out, you know, like you can be hiking, you know, you drive 20 minutes and you're hiking, you know, and some canyons and you're by yourself you mountain biking or you're surfing or you're seeing a Lakers game or you're seeing someone perform in concert. There's just a lot going on and it's there if you want it, but it's not you can also just chill out and just live normally.

J: it's become a bit of a it's become a bit of a destination city for Formula 1 isn't it in terms of Lewis spends a lot of time out there Jenson as well. 83

DR: He's moved there. I think he's full-time there.

J: Have you bumped into Jenson or? 84

DR: Jenson, actually funnily enough, I literally bumped into well to Max in the August break so Max was there for a few days and we I literally drove past he was walking. I don't know where it was in Hollywood somewhere. He was walking on the street and he didn't know like didn't know what car I was driving anything, but I looked and it's just like he was looking and we both ways at each other and it was the biggest coincidence. That was pretty cool.

J: Did you actually hook up when going over? 85

DR: We didn't because I'll tell you why I want to say so we message each other saying like, oh my gosh, I can't believe I saw you and I think he had like maybe he had a basketball game to go to that night and then we'll leave in the next day or something. So we didn't we didn't hook up but I would have been made some viewers are probably like I as if he's going to catch up, but I would have happily caught up with Max out there and I think when you're not in the racing environment as well, like us as drivers were probably surprised with how many other drivers would actually get on with. So yeah, we're pretty chill away from the track.

J: I think you were a very good influence on Max when your teammates in terms of I think you, you dissipated some of his intensity, which I think helped him grow as a person and as a driver, does that make any sense? 86

DR: Yeah, I will thanks also, thank you.

J: That's a compliment. 87

DR: I believe that like, I think I think we were good for each other. I think he certainly yeah, he grew in that time and I want to say that yeah, you probably learned a bit from me being with the team longer and being older and you can see it. Like he's certainly he's less, you know, less whatever fiery and erratic than he was, you know, a couple years ago and he's matured and he kind of I think he found his place now and yeah if I contributed to that great, if not, then that's cool as well.

J: And you say you are you are mates. 88

DR: That's yeah, actually.

J: Given everything? 89

DR: Yeah, given everything and given, you know, Baku and even other times there was Budapest in 2017 lap one he took me out. Thanks Max. I was there's actually pictures of me time to flipping him off. Yeah, so like but even that like we quickly overcame any of that stuff and I think ultimately it's because we respected each other and yeah In the heat of the moment things are going to happen and I know how competitive he is and he knows how competitive I am. So things are going

to happen, but I think we respect each other's will to compete. And we could kind of move on because of that. It's like yeah. Well, yeah screw you, screw you but well, we don't know why.

J: It is kind of straight talking screw you from both of you seem to me to be pretty, there wouldn't be loads of... was Max into the sort of politicking in the game? 90

DR: No, no there wasn't, at least maybe I was too silly to see it, but no there wasn't and we knew what we were doing when you were after and we kind of just got on with it.

J: So when you think about it, you've had some, you've had some teammates haven't you? Sebastian Vettel four-time world champion, Max Verstappen. Having seen Sebastian work close up. Do you think Max has what it takes to win World Championships? 91

DR: Yeah from a talent point of view for sure. And I think the only I mean the main thing now is I can hopefully be with me as well. And with anyone else that you know is in that position one day, it's yes. Talent is going to probably put you in the fight to be a world champion, but then can you handle the rest of it the pressure, the environment, the hate the word but the expectation all of that. Can you handle that every night, you know, will you still sleep well at night or are you going to start to overthink things and fatigue yourself and then be less sharp on track. There's so many other variables but just on a purely talent point of view then yeah. He has he has what it takes to do it.

J: I'm gonna have to make the comparison because I'm intrigued to know the answer. Seb or Max? 92

DR: I feel bad. So... alright. Now I've been asked this comparison before and I have said I've said Max and I'll say Max more for, look, Seb is like top-tier whatever, but mainly my reasoning for Max's as well that he's still got age on his side, you know, and he's still got the ability to we all can still grow and get better for sure. But I guess his window is bigger because he's still young so from that point of view I think he could still grow into something better than he already is hopefully not too much for everyone's sake. But yeah.

DR: It's interesting. You wiped the floor with Seb in 2014 didn't you and one of the things he said at the time was this is much easier for Daniel because he's come from Toro Rosso and a fifth place

finish for him is a really big step up. Whereas obviously 5th place for me, four-time world champion isn't good enough. So much easier for you? 93

DR: Yeah, and I mean in some in some aspects here absolutely like it's easier. I mean, I'll make the comparison even this year and it's just I'm not it's not a comparison to judge his results on my results just a pure I think for Charles and as I experienced it is easier going from a midfield car to a top car because it does things better. You know, it's got more grip. Oh, wow. It's easy. I can brake later. And it's yeah, you've got the pressure then of a bigger team and yeah more emphasis on your results, probably but the purely driving aspect Charles would find the Ferrari easier this year as I found the Red Bull in 2014 easier where me coming from the Red Bull to the Renault. That's more challenging this year, you know, and that that's something obviously I experienced early in the season. It took me a bit of time to get the hang of it. But you're going from something, you know from great to good is harder than going from good to great. But yeah, so from Seb's point I get that and I've done now both of it. So I see that.

J: And with yeah, look at thinking of Renault again, you say Max is got time on his side, Uncle Dan is that... you've got another 10 years if you want it, but it's going to happen sooner rather than later for you, now. How confident are you about 2020 and 2021? 94

DR: So I definitely have more confidence in both myself and the team in 2020. So, I believe I can be better and naturally spending more time with them I will be and there's some ideas, you know, even like before the season starts just to get the ball rolling, you know with the team and just to yeah, which I wouldn't have had this year because everything was new and whatever so confident that both of us can grow and get better and then 20-21, who knows what's going to happen. It's exciting I think for the sport. Look, maybe I'm still fast and learning in ten years and still want it as bad as I do now. But yeah, ideally sooner rather than later. I definitely still have like a, even though I turned 30 this year. I still feel I'm on personally like the younger end of the spectrum than the older so I'm certainly not washed up yet. And yeah, if anything like as I touched on earlier like this year has fueled me more than anything to get back to the podiums, you know feel that success and I think the reason for that is because I believe you know, I can be.

J: Is it a fear of failure or the lure of success? 95

DR: Say that in more simplistic terms. It's a bit late.

J: What drives what is it? Is it wanting to do that Shoey on the podium and win races or is it actually getting out of bed and just not wanting to fail? I don't want to be that guy. 96

DR: Ah...

J: Carrot or stick? 97

DR: Okay. I don't know maybe a bit of both maybe like I was once a it's a fear of failure, but it's more like well, I hate losing and so getting up out of bed knowing I've got something to fight for that's like that certainly a driving, that's a drive for me. But I mean the success and all that like the feel I mean winning Monaco like I've never felt a high like that and I've never been surrounded by so many people like feeding off my high. You know, so that's hard that's hard to turn down. So I want that again. I want that. But yeah, I still feel like you know, the champagne and the trophy that's like the icing on the cake but crossing the line knowing like you've been a beast more than anyone else on that given day, you know across nationalities, you know all other drivers from around the world. Like that's a feeling of like power I guess and that's a feeling of I don't know. I don't know if it's an alpha male thing a lot. But it's yeah.

J: Of your seven wins in terms of your performance in the cockpit was Monaco the one given that you had all the issues with a car and or is there a better race that you drove and won? 98

DR: I want to say they're all pretty good! I yeah, I guess look going through like mentally for sure...

J: China last year. 99

DR: Mentally China was cool as well, thanks. The mentally yes, the Monaco was the hardest. Yeah, and like that was I guess the most proud because I was I guess mentally exhausted and there was so I had so much what do you like internal dialogue with myself that race. Because I was like, you know 2016. Obviously I felt I was supposed to win and didn't and then you know, I had the problem on think lap 28 and all immediately I was like 2016 and I was then thinking why, why me is it is it a curse but I don't believe in that shit.

J: All this going when racing. Leading the Monaco Grand Prix, oh my god! 100

DR: Yeah, 100 percent. And then you start to feel down and I literally just wanted to close my eyes and just be like 'I'm done with this shit' and then you know my engineers like coming in my ear as well like talking 'Dan this is that' and I'm just like is this really happening and then have a few deep breaths and I'm like no. No, I'll figure it out. I'll figure it out and then I asked him I was like, is it going to get better? He's like no this is it try and manage it. So you feel like deflated again. And then you start to you realize being deflated is not helping so you slowly turn your mindset to pick little positives or little targets so immediately then I was like, all right engine still running like I'm still leading. Therefore I can still win. This isn't 2016 it's 2018. It's like fuck that shit that's happened. It's not going to happen again. We'll find a way. It's like, let's just five laps at a time. Let's just let's do the next five laps if you're still leading and Seb hasn't passed you. Then let's say go another five. So then I started and then the longer I stayed in front of him and held the lead then the more my confidence came back and my belief that the car was going to make it and I got to a point where I said, all right, I've got to manage my tires as well. But if I get to the last 20 laps, 20 laps to go still in the lead then we've got it. Like that was the finish line for me because like know the tires will get to the end after 20 laps. We're going to be fine if Seb hasn't passed me by then, we're safe and that was the target I'd say.

J: How much slower you lapping than you could have done? 101

DR: Oh shit. Like I want to say four, five seconds. Like it was a lot.

J: But said that raises a question for me in terms of were you surprised that said didn't have a proper go at you because he didn't I don't remember him and I'm sure it was brilliant defensive driving on your part. But also he didn't once have a proper crack at you. I don't think. Did that surprise you? 102

DR: Um, well it's like so I think I know he got really close in like Casino Square at least one lap. The thing has turned three or something, but fortunately Monaco is very one line that as long as I didn't leave a door open, I think he knew that he couldn't really there wasn't really a place where he could really dive bomb and make the move stick and actually by having low power actually meant that my traction off the corners was pretty good. I didn't have to worry about wheelspin. So I created enough of a gap off the corners where he was catching me a lot by the end of the straight

but it was a little too little too late in most scenarios. And yeah, and I think he was then starting to suffer with his tires, but I don't know it was yeah, there was a lot going on.

J: Dan that raises another question for me and you know that all the overtaking debate is one that's going on and on and has done for as long as Formula One's been in existence really and then of course the frontwing came in this year as helper in overtaking it hasn't. 103

DR: Haha. That was never gonna work.

J: 2021 the guys at Formula One have done lots of research and the hope is that it will be better. But how much of overtaking actually comes down to desire from the bloke behind because you're quite good at licking the stamp and sending it on and therefore, you know, what made me think of this is Seb not really having a proper crack. I know Monaco is narrow and everything, but how much of it is actually driver related rather than carl related. 104

DR: Yeah, it's, I mean, I guess it's a bit of both, but for sure for sure the driver does I would say make a bigger difference when it comes to overtaking and I've experienced that firsthand, you know, I used to be timid and I guess a bit scared and whatever when I was younger and I never really pulled the trigger and then I started to and I was like, yeah I can do it and so a lot of its on us and also a lot of its on how much you willing to risk and are you are you content trying and failing and yet maybe losing some points or sitting back getting a couple points but flying back home Sunday night with like yeah, I could have done better today or you know, I'm not doing this justice because I didn't put it all out there. So yeah depends how conservative you want to be. But I'm I would much rather try fail than not try at all. And there was too many times when I was younger. I didn't try at all. And I was just filled with regret and just crappy feelings.

J: You don't talk about Formula One, you talking way back? 105

DR: Yeah way back. I mean even I'll be like even the first year in F1. I think I was still a bit intimidated by the speed of at all, and I was not that confident probably.

J: To be fair to you. I don't think the HRT was going to be the overtaker. Who were planning to be lining up when you were driving... 106

DR: Seb as he lapped me. Yeah, it was more when I was younger.

J: Dan we could talk all night, but there's just a couple more things. 107

DR: I'm just going to eat this cold salmon a bit more.

J: Go for it. Go for it. Go for it. But Ocon next year. Esteban Ocon coming in. Do you think French driver in a French team is going to change? 108

DR: Crazy. crazy political, I gotta get out.

J: How's your French? Are you learning French? 109

DR: Am I learnt? Well, I actually started. You doing all right. I picked up a few words and I was like, this is cool. I hear you say this...

J: But if you had lessons or is it just thinking? 110

DR: No, I don't want to say I've been slack like sure I could have had a teacher and yes, there is enough hours in a day most of the time but I guess I quickly realized my priority was getting, getting the driving sorted and getting the team up to where I feel they could be so I was yeah any kind of spare time I thought was better spent engineering than learning language.

J: French vocab. 111

DR: Yeah, but I'm excited for Ocon to touch on that, actually. To touch on that. I think he's excited to have a new teammate. I think it's always a chance to learn, you know, no drivers perfect and no driver is ever quicker than their teammate on every corner of every track of every lap of the year. So inevitably there's always one thing at least one thing to learn. So it's a chance for me to grow and get better as a driver. It's a chance for me to compete, you know against another young new prospect and all that. So it's cool.

J: And I guess he's coming with a bit of Mercedes knowledge as well, which is hopefully good for the team? 112

DR: Absolutely. Absolutely. I think yeah, there's and there's so there's the Mercedes, you know part of it and there's also just I think him sitting a year out of F1, you know, his motivation hunger is going to be massive. So if we I guess push our competition in the right way, then I think it's only going to drive the team forward. So I'm happy with that.

J: I'm not sure how compatible you two are going to be because I've been watching you eat this salmon and it's taking quite a long. Do you know what Esteban has for breakfast every day? A six egg omelet for breakfast. And then you think he said to me it was on this podcast Beyond the Grid and he has like half a chicken for lunch. 113

DR: You would never know. He has, he has, next time viewers or listeners, if you I mean, I'm sure you know, what Esteban Ocon looks like for the most part, but take a look at his waist down he has skinniest torso, I don't know and how does he... Where does his food go? He's the leanest human being I've ever seen.

J: Yeah, six egg omelet. 114

DR: What an athlete. That's good.

J: You can have some fun with him. At least when it comes to breakfast. Now, Dan, what else. MMA mixed martial arts UFC, big fan? 115

DR: All right.

J: It's Conor McGregor in or out at the minute. He retired or has he come back? 116

DR: So waiting for him to come back. I think he will fight again. But yeah, so anyone who doesn't I mean be it's the long and short of it is its cage fighting but it's not cage fighting as far as I got. It's just not these barbaric humans getting into cages. It's mixed martial arts. So there is an art behind it all and I'm just fascinated by again going back to competition. It's the most pure level of competition in the world. Like it's, it doesn't get much more pure than that, you know, you literally in a cage and in a ring. We'll call it a ring. Octagon UFC calls it an octagon. And I don't know I was drawn to it. I've always loved Combat Sports. I loved boxing growing up and I did a little bit of boxing for

training and one of my best mates was fighting. So I always loved that. But yeah mixed martial arts really hit me. I think it's 2011 and I was just fascinated by it and drawn to it and loved it and I'm like a fool nerd like full nerd with it. I'm listening to interviews press conferences podcasts like every day as soon as you leave. I'm going to finish my food and listen to...

J: UFC podcast. 117

DR: Yeah, absolutely.

J: Would you ever fight yourself? 118

DR: So in my head? Yes, I would love to but not like the reality is, I don't want to puff my chest out. I don't have it in my DNA. Like I'm not that guy, I guess

J: What do you need? Brutality. It's brutal. 119

DR: Yeah, you certainly need a lack of fear for your face and how it might look but yeah. No, it's I don't know like I've met a few fighters as well and they're very nice guys like you wouldn't think that that's their profession, you know, so I don't know if you need a level of that in you or what but yeah, it's crazy. Guess you're born with it or not and they have it and it's... I would love to fight to feel that rush like yes, we get a rush racing cars, but I think walking into a ring for example would just be knowing that you're literally going up against someone else and that's it. There's no one that can help you. It's like there's a chance...

J: Pretty pure form. May the best man win kind of thing isn't? 120

DR: And I like that no excuses. Unfortunately, my sport is not like that.

J: But have you been to watch a fight live? 121

DR: Yeah.

J: Where'd you go? 122

DR: It was it was the greatest till this day was the greatest sporting event I've ever been to it was in Vegas 2015. It was McGregor McGregor-Mendes.

J: So they were the two biggest guys at the time. 123

DR: That was the main event for that weight division. So that was 145 pounds, which is do you use pounds in England or kilos?

J: Metric, yeah. 124

DR: Yeah. I don't know what that is in kilos. I don't know. I don't know kilos but yeah anyway. And there was yes, that was a big one and but the whole event was amazing cool and the atmosphere was wild and I just I guess it's one of those things you love it or you don't and I think unfortunately the people that see it for like other like our there's blood in this they're like I can't watch it but it's not like there's so much more to it than just what you see on the surface. It's quite beautiful.

J: You're a guy who's got so much going on outside of racing cars... 125

DR: Good looks you mean?

J: Well all of that day I guess but another guy like you is Lewis Hamilton. And he's got an awful lot going on outside of racing cars. Do you feel you have a similar attitude to your sport? I think Lewis comes in for a bit of flak from some people for the way. He lives his life. And where are you on the whole Lewis Hamilton thing. 126

DR: I think I mean that there is some I think it everything you got to find what works for you, you know and look just touching on that, if Lewis was doing his extracurriculars and racing poorly then I guess he deserves the flak, but if he's still winning titles, then I guess you can say well do what I want, you know, as long as I'm winning then that's what I'm getting paid to do. So I'll keep doing it and I think like for me I really went through a transition. It was middle of 2013. I was very I grew up very like hard on myself and very disciplined with training and diet and all of it. And I think that served me very well through my teenage years and it kept me out of trouble and you know when everyone was partying and this and that and you know living away from family, it's all well, let's go and do what we want now, I was like no I got bigger fish to fry, but then it got to a point as well

where I was I think too hard on myself and I was too I guess too consumed by the racing and by the sport. So then the problem with that is when it doesn't go your way and when you do have a bad weekend. You really scratching your head because like what else can I do? You know and that's kind of harder to accept when it's like that and yeah, it was middle of 2013. I felt like it was getting a bit too much like I was being my results weren't there and I wasn't really enjoying it as much and I was like, I just need to get away and I remember I went to New York. I never been to New York. I went to New York for a few days and just didn't train for a few days had a couple drinks and just lived like a normal whatever I was, 22 year old kid, or something. And yeah just came back feeling like refreshed and I didn't feel guilty for you know enjoying myself for a few days. And then I slowly just found a balance with what works for me and I'm not saying I'm that's not the example is find what works and for me the having other interests. I think having an escape from the racing is good for me. Because as much as I love it, I'm not really a racing nerd. Like I always had other interests in life, you know and truth be told, you know my second last year at school. You know, when you start doing work experience. I was scratching my head. I'm like, what am I going to do with my life like I had racing but I was far from professional and I was like, what am I going to do? And you know, I was playing other sports and doing things. But yeah.

J: So what did you do for your work experience? 127

DR: I worked, what did I do... I worked at like a racing school for a bit like being like a mechanic and stuff.

J: So it was racing. 128

DR: That was but I also worked at a cafe or like a restaurant. I worked a bit with Dad so doing like earthmoving so compacting and you know working like getting my hands dirty I guess and I was like I could you know, I could just go in the family business, but that seemed a bit to be like that was an easy way out and I kind of that never really sat well with me. I was like and I don't I didn't really love it. Like my dad loves his job. And if I did that wouldn't have really been my passion. I enjoy it, but I didn't love it like he did. So yeah having an escape is I don't know it's cool cause like I go to bed at night and I'm not I'm not running 70 laps in my head of Abu Dhabi circuit, you know, and because that's going to keep you up, you know, I'm listening to UFC podcasts or whatever and that helps me it might not for everyone but it works for me and you can have fun as well. Like I also got that - sorry, I'm talking a lot, but I that's the idea.

J: You're doing well. 129

DR: And I also got to a point and it was in that 2013 and people would ask me why you've been to Japan. You've been to all these places. Like, how is it? I wouldn't know, I lock myself in my hotel room so I can get an early night sleep and that's it.

J: If you want to know about Suzuka, I'm your man. 130

DR: Yeah, the hotel's great. Yeah, and that was and that was another realization. I was like what if what if I don't have a drive next year, you know, like what if my career ended now, I don't have anything else to show for it. I've traveled the world, but I haven't really traveled the world. So I kind of made a point as well to get myself out there and to experience more because it's a privilege that we can travel with this work and I didn't feel I was doing it justice and that alone really made F1 more enjoyable for me.

J: What's the most memorable thing you've done at a race that doesn't involve racing that we can talk about on the podcast. So like in Japan if you climb Mount Fuji have you in... 131

DR: Let me think I mean, well one more recent one was like we saw the loot the Luchador like the Mexican wrestling. We saw that. That was something...

J: That was a work thing though, wasn't it? 132

DR: No, that was like a maybe I went there once for work, but no that was like leisure. I was with friends. I think it was last year and I we went to do that which was fine. And it was I think it was the night before qualifying but it was whatever it was cool. We enjoyed it. Oh geeze. There's a lot. You got me on the spot.

J: In Montreal you can do stuff. 133

DR: Cirque du Soleil. That was cool. And then got to like meet all the performers afterwards and hear that hear their training regime and all that. That was cool. Yeah. I don't know I think like I guess

the idea of you being tucked in at 9pm at night. I think it's good when you're young and it gives you the discipline, but you know, now it's not necessary to kind of live by that every night.

J: You mentioned diet and how you religiously kept by a particular diet when you were climbing up through the Junior Formulas. I remember reading that you have what you got some special diet even now, right? What do you do? There's something you do or don't eat or don't eat until lunchtime. Is this something, you and Ocon really not gonna get on actually if you're not a breakfast guy? 134

DR: I love breakfast for that.

J: Am I right, am I right? 135

DR: Yeah, we'd like to we've done some fasting and things like this.

J: 5/2 or what's your thing? 136

DR: So I actually did a I did a 40 hour fast. I think it was last week maybe so just you can only have water for 40 hours. That was quite cool. Well, cool.

J: Why do you do it? 137

DR: Want to know the truth? I still don't really know. But we've heard so like I mean Michael he's done some research on it and you hear like through some podcasts and that as well fast and can be quite a change reboot your blood cells and that.

J: Here's the danger of working with an old mate in that could he just be trying to stitch you up, maybe? 138

DR: Maybe but it's not in his interest. But you know that's as well like because I have so through it all. When I was young, I was very disciplined that I obviously started to just be a bit more relaxed with it all as far as maybe diet went but then probably got to a point where I was too relaxed and actually like so this fasting for example is it's an actual it's a way or a reason to be a bit discipline again because you can go 16 hours 24 hours without food like you'll find you've got enough stores in you. So it's just applying a bit of discipline in your life again, even for that alone. It's quite good.

J: How did you feel after 40 hours? 139

DR: I was out like I expected to get you here, like people might get a bit dizzy or lightheaded. I was okay. I did a bit of training as well in the 40 hours, but by yeah by then I was like, all right, I'm gonna I'm gonna eat but you don't eat crazy like you don't go you don't make up for four or five meals that you've missed but I was okay. But yeah, you feel like a bit lower in energy and whatever but uh, it was fun.

J: So that's a discipline thing as much as anything else. Because I guess because as the as the weights have gone up this year, you're not... Is your fighting weight a little bit higher than it was last year? 140

DR: Like a kilo. It's not much. Somehow the cars always seem to be heavy and it never really works out the way it seems but yeah, I do have to watch my weight for sure and actually getting used to doing a bit of fasting that is sometimes a good way to keep the weight off if you need to do it quickly. But yeah, I'm like what 70 kilos maybe 71. But yeah, if I am more than 71 then it's...

J: A time for a 40-hour fast. 141

DR: Yeah. There you go.

J: What about the racing series, Dan? You know, fast forward 10 years. Are we going to see you in NASCAR or we're going to see you in Aussie supercars and we are we going to see doing something completely different. 142

DR: I think completely different is probably the answer.

J: if it's not the pinnacle, you're not interested kind of thing. 143

DR: I think I don't know. I would love to do Bathurst, you know, and I would love to do Daytona 500 and that would be awesome. But I think it's more if I go all in with the F1 stuff and if I put everything I can into, you know be world champion and get what I what I am after. I think I'll be quite exhausted afterwards and quite done with it. So, yeah, I'll want to break from I think the racing and therefore I

think I'll do something different I think as well like you've done it, you know, I've already done it for a big part of my life and I guess at some point I'll probably get a little bit sick of it and yeah just want something fresh but and again because I've other interests in whether it's music or whatever else I'm interested in if I could pursue a completely different role in a different career. That would be cool. I'm not saying I'm gonna be a musician by the way. I'm not saying that.

J: We're gonna start with an instrument. 144

DR: You know, so I'm not kidding myself. But like I think to find love in another Avenue of life, I think would be really cool like to have the same passion if I could find even close to the same passion in something else that I got for racing then I think that's like winning you're doing pretty well.

J: Can you think what that could be? 145

DR: I don't know like what it could be. I think it could be something surrounded by music because it's hard. I guess it's hard to explain that music does give me something which I still can't really explain. I don't know why like my dad loves music, actually. He played instruments growing up. So maybe I'll get something from him again, but it just does something to me which I don't know. It just makes me very happy human. So I'll just be a groupie for all I care. But if I could listen to music for every day for the rest of my life, I know I'd be happy. So yeah, I guess something with music would give me quite a lot of fulfillment.

J: Well it Dan Winter's coming up hmm final thoughts. 146

DR: You don't want to talk anymore?

J: We can go all night, I'm loving it. But what is the winter whole for you? You going back to Perth? Staying in Europe? You always complain about the weather in England in Europe in winter day.
147

DR: No, it's all right. It's all right. I like I love Europe in the summer, you know, and that's when I definitely enjoy Monaco the most is in the summer. But I mean, I love summer in general. So yeah Christmas is summer for me in Australia. So that's where that's where I tend to be. So after the

race, so everyone will think our last race of the year. Yes Sunday night. You're out partying and your seasons done. Now you still got like I got about two weeks more of work to do in Europe after the race. And when I say work, that's... a bit of next year stuff but also just sponsorship days through Renault marketing days. Yeah, I guess stuff like that and then I'll get home and I probably won't even tell my friends when I get home, you know, like I used to when I you know, the first few years I was like, I'll tell him I'm like, I'm going to land at 5.30pm, be at the airport. Let's go out. Like let's start our summer. But now I think just because the schedule is so busy and I'm normally pretty tired by the end of the season. So I want to just switch off for a few days and yeah just go and go to a farm. So just go lay with my cows and sheep on the farm and...

J: You and Bernie. Bernie's got a farm. What is it about with... 148

DR: I'll tell you what it is. It's living such a chaotic busy lifestyle always surrounded by stimulus and people that a farm is so awesome because it's really an escape and I've always loved it like being Australian. We have exposed to a lot of land and I love the outback and all that. So yeah having a farm it's just like definitely some peace and quiet...

J: Just take yourself away. On your own or... 149

DR: I'll happily go there alone. I mean, I think naturally my family will want to come and spend a few days with me there. But yeah as far as like you calling all my friends to come and I'll hold off for a few days for sure and just get a bit of me time and you hang out with my nephew and niece and teach him how to ride a dirt bike. That's the plan. I bought him some motorbike gear. So I got a little PV 50 out there. So I want to teach him how to ride.

J: He's very lucky to have an uncle like you. 150

DR: Yeah. I'm a cool cat.

J: Thank you so much for your time. 151

DR: No worries.

J: It's been great to speak and good luck. Let's hope the Renault in 2020 does that's what it's meant to do. What is it meant to do in 2020? 152

DR: To get me drink out of my shoe again. That's really that's really what I want from it. So yeah Podium would be well I say a Podium more than one is welcome. But to get back on the podium, I think that would be a tick in the Box for us.

J: Good luck with that. 153

DR: Merci beaucoup

J: Merci. 154

J: There you have it the biggest character in Formula 1 telling big stories about racing and much more. One of the many things I love about chatting to Daniel is the flow of the conversation. One minute you can be mocking around joking about something and the next he'll hit you right between the eyes with a serious point and what really came across during this podcast was his passion for racing something he inherited from his father, Joe. Don't be misled by the smile or the LA lifestyle or the love of UFC. Daniel's as passionate about Formula One as anyone else on the grid. Thanks for your time, Dan. Have a great winter and I look forward to seeing you again in Barcelona for pre-season testing. Well, that's it for another episode and we're almost done for the year, but we'll be back one last time in 2019 next week when I'll be picking out my most memorable moments of the year. Stories from Kimi Räikkönen to Murray Walker, Damon Hill, Mika Häkkinen, Mario Andretti and all of the other stars I've had the pleasure of chatting to over the last nine months and why not tell me your favorite moments via Twitter, you know the hashtag by now hashtag F1 Beyond The Grid and while I'm working through that why not subscribe to the podcast if you haven't already we're on all of your favorite apps as well as Apple and Spotify. And many thanks for your feedback about last week's episode with Bernie Ecclestone. We had a lot of comments about this show. So Bernie's clearly someone who still provokes opinion. Chris Turner got in touch via Twitter to say this 'You went from possibly the easiest interview ever in Rubens Barrichello to extracting every nugget from Bernie with the ease of a root canal. A clinic in sticking with the tough interview and coming out with gold.' Well whether or not it was gold is up for discussion Chris, but your reference to a root canal definitely made me smile and you're probably not wrong. As ever, please give your feedback coming because we love it and we share it and remember to use that hashtag: F1 Beyond

the Grid and you can tweet me at Tom Clarkson F1. Beyond The Grid is produced by F1 in association with audioboom until next time: keep it flat out. 155